

เครื่องใช้ในฉาก เรื่อง "กนกกาอินทรี"

ฉาก 1

- (1) ไม่นก 2 คู่, ไม่นก 2 คู่
- (2) กาบ 8 เล่ม 6 เล่ม
- (3) กาบสพาทกนกกา 1 เล่ม, สรยุทธ์ 1 เล่ม
- (4) กาบของศิลา 1 เล่ม

ฉาก 2

- (1) พักชนนิก (2) เครื่องยศของเวียงราย
- (3) มีดพกสำหรับสรยุทธ์ (4) ถ้วยเหล้า, ถาด
- (5) หอมพาน (6) มีดพกของผาฮื้อ
- (7) มีดพกของงอนเหม (8) รังแกง

ฉาก 3

- (1) ไม่นกสำหรับเขานาคี
- (2) ผาคลุมสำหรับสรยุทธ์, ทหาร
- (3) /๗๗๗/๗๗๗ กอบหิน

ฉาก 4

- (1) แขนง (2) มีดพกสำหรับสรยุทธ์
- (3) ถ้วยเหล้า, ถาด
- (4) หอมพาน
- (5) กาบสำหรับเวียงราย

ฉาก 5

- (1) กาบสพาทของสรยุทธ์และกนกกา
- (2) กาบของผาฮื้อและชาวบ้าน
- (3) มีดพกสำหรับควงแก้ว

+++++

ฉาก ๑

ฉาก

ลาน "บ้านเพียงผา" - หน้าบ้านของพลเอกชูช อันเป็นหัวหนามุมบ้าน

เวลา

เช้า สุมฤกษ์เป็นวันสงกรานต์

คนตรี

มารุจจากสู่อย่างดุเดือด

เป็นงาน

เหล่าทหารหลวงของนครเวียงรายซึ่ง เป็นทหารของสภพที่กำลังเข้ามาอาละวาด
ในหมู่บ้านเพียงผา ถูกคร่าหุญหนึ่ง ทำร้ายเล็ก ๆ ฆ่า และพร้อมกันนั้น ผาซ้อ
ทะโงะ และชาวบ้าน เช่นคำโน อินแปง และต่างคำเข้าทำการต่อสู้ด้วยดาบ
อย่างดุเดือด ทั้งในลานบ้านและบนบาน จนทหารหลวงพ่ายแพหลบหนีไปหมด
(ยืนอยู่กลางลานบ้าน) เศษ พวกเรา ตามไปเจ็ดหัวค่ายพวกทหารหลวง
เหล่านั้นไปหมด

นชาย

(ชาวบ้านทำท่าจะเสกตาม ก็พลเอกชูช ออกออกมาพร้อมด้วยองเทม)

ชูช

ข้าพเจ้า ผาซ้อ เรื่องอะไรกัน..... องเทมไปบอกพวกรว่าจะมาขึ้นตามวัน
สงกรานต์อย่างนี้ ปีมะเมีย มั่นคงจะสนุกสนานกันอย่างมีเกียรติ หรือ ความมั่งคั่ง
บ้านไหนมีมาลวนลามพวกเรา แต่มั่นคงไม่ควรจะให้ถึงกับวิวาทกัน.....
พอตามแล้วให้ไหม

นชาย

ไม่ใช่วิวาทกัน - ไม่ใช่ฮานหม่มบ้านไหนหรือพอ - แต่อย่าพวกทหารหลวงมัน
ยกพวกมารุกรานพวกเรา... ทำร้ายเล็ก ๆ แล้วก็ถูกคร่าหุญหนึ่ง

องเทม

จริงพอ พอ เราว่าถึงเล่นสงกรานต์กันสนุก ๆ พวกมันเข้ามาจับมือถือแขน
เอาถือ ๆ

ชูช

ทหารหลวง.....ทหารหลวงจี้แล้วหรือ ? มันเรื่องอะไรกันนะถึงต้องมา
รังควานพวกเราบ่อย ๆ พอเองก็คิดว่า พวกเรา มันจะสนุกกันอย่างสันติสุข.....
หัวเดียวกระเทียมลีบ ไม่ได้เบียดเบียนใคร... ทำมาหากินตามวิสัยของสุจริตชน
ไม่ได้คิดอาชญาบ้านเมือง แล้วไปเคียดระแวงอะไรกันทหารหลวงเหล่านั้นด้วย

นชาย

เรานะสุจริต แขนบ้านเมืองมันไม่สุจริต พอก็มีใครว่าว่า พระเจ้าเวียงราย
ไม่ได้ตั้งในทิศทิศราชมรรษ เคาแตกแถมง่าย - หลงโหล่ในกามารมณ์

คำป็น

ถูกแล้วพลเอกชูช เคียดสาธุการเพราะพวกเรายังเคยถูกดูไปว่าเรออีกตาม
มาคิดหาเป็นบ่อย ๆ

ชูช

อย่าเชื่อนัก เวลานั้นบ้านเมืองทุกอยู่ในอำนาจของธรรมมหาเสนาบดีฟ้าเรียง
กับขุนพลสุรพันธุ์บุคคา ราชโอรสราชเทวีทิศาการบและ ภรรยาระหว่างสิ้นพระ-
ราชอาอาจไม่พบเห็นกันก็ได้

นชาย

แต่ถึงอย่างไร...นิคก็หาอยู่กับพระราชาที่ใจเฝ้า..... เพราะว่ามาปและความ
บ้านเมืองมันอยู่กันยาก..... ลูกทาสไม่ได้..... ลูกทาสกับพวก กองช

องเห็นทักใจจะวิ่งหนี ก็ผลักกฤษฎาออกมาข้างหน้าไว้ ~~ทนนั่นเองวิ่งเข้าไปใน~~
วงแขน จะวิ่งหนี กฤษฎาคว้าไว้ จะวิ่ง - กฤษฎาก็จุดปากไว้

กฤษฎา อยารอง แม่นาง.....เข้ามาอย่างมิตร มีโชสิตรู

(ทั้งสองสบหน้ากันอย่างพลตา องเห็นอาย แทะพองเหลียวไประแวงสิลาเข้าข้าง
กรืออง)

องเห็น วาย (โศกเข้ามาสู่สมทบของกฤษฎา ๆ ถกเงาไว้ควมึงชวย จนองเห็น
รู้สึกตัว)

กฤษฎา อยารักใจ แม่นาง.....คน ๆ นั้นเป็นคนของเจ้าเอง (องเห็นถอยออกห่าง)....
และเจ้าเองก็ทำไร่กับที่คำจู่ที่แม่นางจะตบหน้าก้างกลัวไม่.....

องเห็น แก่ทวนเป็นไคร ? เหตุใดทวนกับคนของท่านเข้ามาทำลี้บ ๆ ลจ ๆ อยู่ไนบริเว
นบ้านของท่าน.....

กฤษฎา ทรวงกันข้าม - โดยลักษณะมิตร เข้ามาอย่างสังหารที่สุด ไม่ใช่ลี้บ ๆ ลจ ๆ
แต่ถาแม่นางยังเข้าใจว่าเราเป็นศัตรู เราขมนี้การมาอย่างลี้บ ๆ ลจ ๆ
ไนสายตาของแม่นางไปโหมพน.....เลา เคย...จกมา (มกกับสิลา ๆ
ออกมาจากหลังต้นไม้)

สิลา (ชี้ตัวเอง) มิตรจะ...มิตรจริง ๆไม่มีแคนจนเลย

องเห็น (กับสิลา สบหน้ามาถาณกฤษฎา) ขาดามว่าทวนเป็นไคร ?

สิลา (พูดข้างหลัง) แล้วไครเป็นทวน ?

องเห็น (ก้องหันถาณกฤษฎาอยู่เช่นเดิม) ทวนเป็นไคร ?

สิลา (สวดตามเคย) สิลาจะ

องเห็น (กับกฤษฎา) จอ ทวนชื่อ สิลา หรือ ?

สิลา จะ จอเขาน่าเห็นคุณากที่เคียว.....

องเห็น (พิณจรวงกฤษฎา) สิลา.....

กฤษฎา มิไค, ฉมิไคสิลา.... สิลา - ชั่วหน้าเห็นคุณ เป็นชวง ฉายเลืกสวดกวนั้น

สิลา จะ, สิลา - ฉายเลืกสวดทวนเห็นคุณจะ

กฤษฎา จะ, ถามึงพยายามจกไปทาง ๆ ขาสักทวนจะนาเห็นคุณและปลดทุกข์ยิ่งกว่านี้....

สิลา ขณคุณมาที่จะ หักส่าให้สัดฉาดปลดจกภัย.... (ขยับพุดกลไป) แดชาคิควา.....

กฤษฎา ออกไป

สิลา ขณใจมาก หักพยายามเกื้อนอีกครั้ง.....

(สิลาถอย ๆ ยองกลับเข้าไป)

(องเห็นเดินเลียงจะขึ้นไปบนรรโคเรือน กฤษฎาคว้าไว้ หรือกันไว้)

กฤษฎา จะหนีเข้าไปไหน แม่นาง ? ริมเกียร กสความเป็นมิตรของข้า...?

องเห็น แก่ทวนยังมีไคบอกเล่าเลยว่าทวนเป็นไคร ?

กฤษฎา ข้าควร จะไครับรูชของแม่นางทวน.....เพื่อข้าจะไค สดนามชวงข้าแก่แม่นาง

~~เพราะทั้งความมาทวนมีใจ~~

องเห็น เรียกข้าว่า องเห็น

กฤษณา ออหนม... ข้าพเจ้าเห็นความไพศาลของโลกกว้างขวางออกไปอีก....
องหนม นามของท่านละ บอกรึมาสิ
กฤษณา ถูนางเป็นความไพศาลของโลก ข้าคือผู้พิศมัยโลกอันไพศาลนั้น
องหนม แนะ... โกงชานแล้ว บอกรึมาสิว่าท่านชื่ออะไร ? (๑๗) *นี่เป็นบทที่ ๑๗ ของเรื่อง*
ดนตรี เพลง *ผู้พิศมัย* (๑๘) *นี่เป็นบทที่ ๑๘ ของเรื่อง* (๑๙) *นี่เป็นบทที่ ๑๙ ของเรื่อง*

(กฤษณา ร้องกับองหนม โองความก็คือ เปรียบเทียบหนึ่งคือความไพศาล
สวยงาม และยิ่งใหญ่ของโลก ข้าคือผู้พิศมัย สิ้นทุกสิ่งทุกอย่างแห่งโลกแล้ว ผู้พิศมัย
ก็เป็นผู้สูญเสียทุกสิ่ง)

(จบ เพลง องหนมพยายามจะหนีขึ้นเรือน กฤษณายืนยังไว้)

กฤษณา จะหนีข้าไปไหน... องหนม
องหนม ท่านโง่งง... ท่านยังมีได้บอกข้าเลยว่า ท่านชื่ออะไร ?
กฤษณา ข้าบอกแล้วว่า ข้าเป็นผู้พิศมัยนาง - ข้าเป็นมิตรกับนาง... ใครเล่าที่เป็นศัตรู และ
ความเคียดแค้นของนาง และพวกนาง... ข้าจะกลัวสิ่งนั้น
องหนม ความเคียดแค้นของข้าและพวกข้า.... โอ... นี่ท่านเป็นพวกทหารหลวงหรือเปล่า ?
..... ทหารหลวงที่ซบ/พด/เห่งและใส่ร้ายพวกข้า.....
กฤษณา มิได้ ข้ามิใช่พวกทหารหลวง ข้าเป็นศัตรูกับทหารหลวงชั่วข้าเท่านั้น
การที่ข้ามาปรากฏตัวนี้ ก็เพราะได้ทราบว่า ความเป็นศัตรูกับทหารหลวงของข้า
ทำให้พวกของนางพลอยได้รับความเคียดแค้นไปด้วย.....
องหนม ศัตรูของทหารหลวง ข้ารู้.... เขาคือ ชุนโจร กฤษณาแห่งถ้ำอินทนิล.....
ถ้ายางนั้นท่านก็ชื่อ.....

ดนตรี มาร์ช (เสียงระฆังมาจากข้างใน *เสียงระฆัง* และเสียง *เสียงระฆัง* จิบคือตามลัดไสลออกมา
จากประตู)

นางชุน *นี่เป็นบทที่ ๒๐ ของเรื่อง* ชัย จิบถายนั้น... มันผู้นี้คือชายโจร กฤษณา
องหนม อายพเจ้า... เขาผู้นี้บอกว เขามาอย่างเป็นมิตรกับพวกเรา
นางชุน เขามันคือชายโจร กฤษณา
องหนม ถึงเขาเป็นชุนโจร กฤษณา เขาก็เป็นศัตรูกับทหารหลวงเช่นเดียวกับเรา.....
ฟังเขาบอกซิ.....

นางชุน หนุค... องหนม..... อายพเจ้า..... ความเป็นโจรของมันทำให้เราพลอยเคียดแค้น
ถ้าไม่มีมันเสียคนเคียด ทหารหลวงคงจะไม่ซบ/พด/เห่งเราโดยอ้างว่าเป็นพด
พวกมัน - อายโจร..... อาย องหนม ชัย พวกเรา - เจอมัน

(นางชุน คำป็น คำแปง คำฉับดาบจะสู้ กฤษณาทั้งท่าคาบกับ ก็พาดมีเสียง
ระฆังมาข้างในอีก... นางชุนประคองพลเข้าดูออกมาก ทุกคนจึงจะความสนใจ
จากกฤษณา องหนม นางชุน เข้าไปประคองดู)

องหนม พด.....
นางชุน นี่อะไร... นี่อะไร... ?..... โน่นทำร้ายพด ?

พระสงฆ์

กล้วยพอกพวย มาดูให้มันเห็นพวกเราไป เมื่อสักครู่นี้ พวกเขามารังควานพวกเรานะอีก
 ที่นี้กล้วยพอกพวยลอร์ดก็มันมาด้วย..... แล้วมันก็รีบอันทำร้ายพวกมันพวกเรา ฉะนั้น
 ก็เก็บแยะ.... นะ มันมากันโน่นแล้ว.....

(ทุกคนออกไปหลบภัยหนึ่ง กฤษณาและศิลาหลบเข้า ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นใน
หน้าถ้ำและลำต้นของต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นในหน้าถ้ำ)

卷之四

เมืองชิตขวงบุรี ๗ (แห่งรวมบ้านคนนั้นล้มขุนไพบาล่าสัตว์ข้างหลัง ลำต้นขลุ่ยกรมนาย
กลับไปไหนเลย)

(ฝ่ายจ และพวกขยับดาบ)

...

พวกนี้คงจะงั้นไว้จะขัดขวาง... ทหารจับมัน - มันเป็นพวกอันโจรฤๅดา
ความในสมอง เร็วร้อนไหมหนานเมือง - ระวังพวกอันโจรฤๅดา
เคย จับ.....

पञ्चमः

ข้าพเจ้า.....พวกเราเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่พวกสายโจรคนเถา พวกเราทอผ้า
นาทิลโดยสุจริต ไม่เคยเบียดเบียนผู้ใด

๓๕-๒๗

เราไม่เคยแม้แต่คิดว่าจะพบหมอลำของเราเอง

၂၅၇၈

มีหมายความว่าอะไร ?

๓๖๖

ก็ถามว่า พวกเราจึงควมสันติสุขของประชาชน เมื่อพวกเราเองก็ลปประชาชน
เราจะไปรังควมหัวเราเองได้อย่างไร ?

คำว่า

ถ้างั้น ไคร - ไคร รังความสันติสุขของประชาชน

ਸਦੀ ਨੂੰ

ก็พวกนี้แหละแหละรังความสันติสุขของประชาชน

ด่าตี

(กับสรยุทธ) ซึ่งกำลังขยิบตาโมโห) เนะ นาย...มันตาพวกเรา.....

၁၄၅၈

ถูกแล้ว....ใช่ พวกมึงกล้าตาย - ขุนพลสรยุทธ เขียวรีวะ ? พวก มึงมีความ
ผิดหลายกระทงนี้..... เห็นมีทศมิตรพรรคพวกโจร แล้วยังกล้าหาใจไปตังกับ
ทหารหลวง นับ เป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ....ทหารจ๊ะ

17

หยา

217

ชัดขึ้นไ้ ? เอ้า โครจกัซัน - ไม้ให้จับ....ตาย

三

เขามาจับ....ก็ตาย เค้า มึงกล้าที่จะมาจับกู.....

(สรุปฉบับนี้มาจากฉบับความความทั่วทุกฝ่ายที่ได้คิด ในที่สุดฉบับนี้)

เสียท่า ลมสลับลง สรรพสิ่งจะพุงดาบ งามเนบเขมมาทรวง สรรพสิ่งหรือจะจอกไป

พอขยับจะส่งนามนวย คึกก็พลัด.....)

ไฟ คับ หัวชား

คณกรมนัสจรรย

(มีไฟที่ขึ้นข้าง ๆ รั้วนี้ พร้อมกับกองฟางที่นอนบนลานไว้ด้วย)

ไฟสว่างขึ้น)

1842

11/10/1910

๑๖๖๖

— ၁၄၇ —

สรุภท

ยุพราชรายฟ้า.....พระ องค์เสด็จมาทำไมที่นี่.....

กฤษดา

ใคร.....รายฟ้า ?

สรุภท

พระ องค์นั่นแหละพระเจ้าข้า.....โอ พระสวามีพี่.....

ยังไม่หายสนิท เปะปะมาดังนี้ เรียว เรอะ.....เสด็จกลับไปเสีย

เถิดพระเจ้าข้า.....

กฤษดา

(หัวเราะ โดคลงมาจากฐานเรือน) อ้ายโจ กูไม่ไยยุพราชรายฟ้า
ผู้ฉลาดเฉลา และพิการ.....(กระแทกตามเขาไป)

สรุภท

(มองมือทั้งสอง) ไม่ไยยุพราชรายฟ้า.....ถ้าฉันมีเงินใคร ?

เหตุใดจึงมีเงินจามหน้าคารุปราง เหมือนพระยุพราชแห่งเวียงราย ?

มีเงินมีความผิดฐาน.....

กฤษดา

หยุด มีเงินผิดนักในการ ล้างความผิดใส่ร้ายคนอื่น.....ที่ความผิด

ของมีเงินที่เพียวชมแห่งราชูรทำไมมีเงินไม่มากนัก.....

อ้ายขุนพลทรมศ ถ้าจะล้างความผิดของมีเงินบ้าง โทษของมีเงิน

แล้วแก่การ เสียหัว

สรุภท

มีเงินใคร ?

กฤษดา

ถูกแล้วแก่การจะ เค็ดหัวมีเงิน

สรุภท

ถูกถามว่ามีเงินใคร ?

กฤษดา

ถูกในคนที่มั่งคั่งของารพบและพูดถึงอภัย เสมอ.....

สรุภท

บอกมา.....ถ้ามีเงินไม่ไยยุพราชรายฟ้าที่ฉลาดเฉลา - มีเงินใคร ?

กฤษดา

กู - กฤษดาแห่งถ้ำหินหาร

(ทหาร เรืองรวนเร สรุภทกลย กฤษดาอย่างเข้าไป)

สรุภท

ทหารหยุด เทียบ.....สู้กับมัน.....

กฤษดา

มีเงินแหละสู้กับกู

(กฤษดาประดาบกับสรุภท ในที่สุดได้แผลที่หน้าสรุภทแผลหนึ่ง เป็น
แผลให้สรุภทต่างลุดาเข้าไปพร้อมกับทหาร)

จบ

ท่าน เป็นผู้ที่พระคุณแก่ เรามากที่ไ้ช่วยชีวิตพี่ชายของข้าไว้ (พูดกับ
แม่พี่พี่ขึ้น).....พี่ชาย.....คุณ ๆ นี้เขาเป็นผู้นำช่วยเหลือ

เรา.....ท่าน.....งา.....ท่านเป็นโจรกฤษดา หรือยุพราช-
รายฟ้ากันแน่.....?

แม่พี่

(ลูกขึ้น) มันจะเป็นอะไรก็ตาม โจรกฤษดา มันก็พล อยทำความ เ้ด็ดร้อน

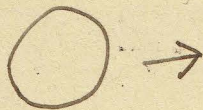
ให้

ให้แก่เรา.....หรือยุพราชรายฟ้ามันก็เป็น ใช้สายกษัตริย์มาขัดหา
ที่ลดยให้ทหารของมันมาชมแห่งเราอย่างไม่เป็นธรรม เทียบ พวกเรา

.....เดา มัน.....

(ชาวบ้านขยับ เข้ามุงดูกฤษดา)

ไฟดับชั่วขณะ
วาทะ มหิตจรรย

(ถูกเผาไหม้ไปพร้อมกับไฟไหม้ ไฟสว่างขึ้นถูกเผาไหม้ไป)

มาช

พวกเราถามกันหุมน...

มาช

(ซึ่งกำลังนอนอยู่บนแคร่มีส่างคำประทอง) ช่าง... ลูกพอ...

คนกริเสรา

(ทุกคนต่างก็กลับไปสนใจที่ตัวซึ่งกำลังจะตาย)

มาช

เข้ามาใกล้ ๆ พอ... มาช... คงเหมา... พวกกำลังจะตาย...

งเหมา

อย่าพูดอย่างนั้น พอ... พวกคงไม่ตาย - พวกจะถึงลูกไปไม่ได้...

มาช

แต่ถึงคราวของพวกแล้ว... ถึงคราวแล้วที่สันติสุขจะหมดไปจากบ้านเรา

... บ้านเมืองกำลังยุคเข็ญ ธรรมกำลังเฟื่องฟู... ลูกเหมา ...

จงทำคุณกับ ธรรมด้วยความคิดของเรา รักษาความเป็นธรรมไว้เถิด

พระเจ้าคุ้มครอง ... พอ ... พวกละ ...

(พูดจากใจกาย คงเหมาพูดที่พอ แล้วแสดงความรู้สึกเสียใจ)

ยืนขึ้น แล้วเดินมาข้างหน้า

งเหมา

พอจะตาย ... ภายเพราะอำนาจธรรม ... เขายังมีชีวิตอยู่ จะขอ

รับความเจ็บปวดของพม่าในความแค้นของข้าตลอดไป ...

ทหารหลวงชั่วช้า ... กษัตริย์ธรรม ... ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นหญิง

... ข้าจะตามไปเด็ดชีวิตมัน มีหนทางไว้พิชิตพอช้าให้ได ...

ช้า... ชามันให้หมด ...

(คงเหมาคว่ำบาบว้างเขา)

มาช

งเหมา ... งเหมา ...

ปิดฉาก 1

ฉาก ภายในราชวังนครเวียงราย

เวลา คำขึ้น (ถ้ามีพระจันทร์ลอยอยู่เต็มดวง เบื้องหลังจะดีมาก)

ดนตรี เพลงนาฏศิลป์

เปิดฉากพระเจ้านครเวียงราย เสด็จออกมาบนบัลลังก์ มีมารยาทรบยา
อรรคมหาเสนาบดีฟ้าเวียงราย พัดวีปรมณียกิจด้วยจริทจะกานจันเพรียวพรายอยู่ข้างล่าง ขณะนั้น
นาฏศิลป์หมู่สวयัมภารายว่า เป็นที่พลพระทัยของพระเจ้านครเวียงรายอย่างมาก ทวีรธรา
บางทีก็เฝ้าอยู่ด้วยพระมโหรี ฯลฯ

(จบ เพลงนาฏศิลป์ เข้าไปมุล้อมพระเจ้านครเวียงราย ข้าง
ในท่าทางนาฏศิลป์ นิ่ง นอน ยืน ถิ่นชวนยี่ พระเจ้านครเวียงรายก็บังเกิดความสุขอย่างเต็มที่)

มารยา (คือนาง ๆ อย่างหมั่นไส้) นี่แม่สวย ๆ ยะ พากันที่ยะ กลับไปพักผ่อนได้แล้ว
.....ไปยะ.....ไป.....ไปไหน ยังจะมาทำกระเบิดกระบวนอะไรกัน
อยู่อีก

(สาว ๆ พากันลุกเข้าไปสอยงูเกรงกลัว)

เวียงราย (พูดกับสาวไว้นคนหนึ่ง) อ้าว จะไปไหนละจะ แม่มารยากริบบรอนโลมันไป
ทำไมกัน..... อยู่กันเถอะนะ แม่หนู..... นี่พระเจ้านครเวียงรายสั่งนะ

มารยา ออกไป-ออกไป..... นี่ฉันมารยา-ภรรยาอรรคมหาเสนาบดีฟ้าเวียงรายสั่ง

เวียงราย เอ ยังไงกัน แม่มารยา

มารยา (ทำกระพริบกระเพียะ) ยังไงกัน..... อ้อ เดียวนี้พระองค์เห็นอเล็ก ๆ เหล่านี้
ก็ว่าหม่อมฉันแล้วยังงั้นรี ? เลื้อกเอาเพคะ..... เลื้อกเอา (คือนางสบัดหน้า
แล้วพูดกับสาวนาฏศิลป์คนนั้น) มึงก็เลื้อกเอา..... จะออกไปหรือไม้ออกไป
เวียงราย (เสียงแข็ง) เลื้อกเอา..... ต้องเลื้อกเอา..... จะออกไปหรือไม้ออกไป
..... เอา นี่สมเด็จพระเจ้านครเวียงรายสั่ง-สั่งอย่างเด็ดขาด..... ให้มึง...
ออกไป

มารยา ออกไป..... ออกไปที่เดียว

(สาวนาฏศิลป์ออก)

เวียงราย ออกไป..... บอกว่าออกไป... จะให้พูดว่าไปไหนกันนะไปไหนไปไหน ?
จะซักพระบรมราชโองการหรือ ? ประเพียรกษัตริย์..... บอกว่าออกไป.....

มารยา มึงออกไปกับมึงแล้วเพคะ

เวียงราย

อ้อ ออกไปแล้วรี ? แหม พวกนาฏศิลป์ของแม่มากระยาที่จักมานี้เนะ บำเรอตา
เห็นที่จำเรียมัก พินาศ... อ่อนแออรชร.....

มากระยา

เพคะ อ่อนแออรชร นี่ถามผมฉันไม่เฝ้าอยู่ด้วย ป่านนี้แม่พวกนั้นมีลยถึง
อรชรอยู่ที่ไหนขอไปหรือเพคะ ? เข้าตำราใจใหม่ลืมเก่า - ไฉนนำตาลเมา
ลืมนำตาลปึก.....ผมนางสาว ๆ เข้ากลืนน้ำแก.....แหม หมั่นไส้นัก....
พระราชทนต์ฉัย....ซพพิกที่ สี่แฉะ นี้นะ.....เจ้า 2-3 ที่เคย
(มากระยาหยิกพระเพลาพระเจ้ากรุงเวียงราย 2 - 3 ครั้ง)

เวียงราย

อูย....อูย.....โฮ ฉันจะลืมหล่อนไฉนอย่างไรจะ แม่มากระยา.....
สาว ๆ เมื่อกรุ่นแม่มากระยาจักจัดหารายรำให้ฉันดูเอง ฉันลืมหล่อนคนเดียว
ฉันก็เ็นผู้สูญเสียทุกสิ่งนะรีจะ.....โกธหรือจะ ? มามะ - มาให้คนแก่
หอมหนอย.....

มากระยา

อูย...หมั่นไส้...แต่เวียงกรรยาอรรคมหาเสนาบดี แก่พระองค์เป็นถึง
พระราชโอรส...ไม่เคียดกระมิงเพคะ

เวียงราย

ไม่เหวอะอะไร หอมมากี่ครั้งแล้ว สำคัญอยู่ที่ว่ากรรยาอรรคมหาเสนาบดี
สมยอมหมกมุ่นกับพระราชาทองหกละ

(ฟ้าเวียงรณุลออกมาขึ้นดู โดยพระเจ้าเวียงรายไม่เห็น)

มากระยา

พระองค์ไม่ทรงกลัวว่า ทานอรรคมหาเสนาบดีฟ้าเวียงรณสามี่ของหม่อมฉันจะรู้
ว่าหม่อมฉันเป็นชู้กับพระองค์บ้างหรือเพคะ ?

เวียงราย

ก็เ็นบ้าง แถจายฟ้าเวียงรณนะมันโง่นะ นาสวาทเสียเมื่อไหร่ เอาแต่ราชการ
แล้วก็นอน-นอนจนพุงเป่ง หัวก็ล้านเห่ง ภูปร่างยังกะทุกกาเสียดขาด ลองสิ
....ถึงมันรู้ว่าเราเป็นชู้กัน มันอาละวาด ฉันจะสังคิตหัวมันเสีย....(เห็นโค
ก็เห็นฟ้าเวียงรณ เลยเจอน หัวเราะแทะ ๆ).....มันแหม ฟ้าเวียงรณ อรรค-
มหาเสนาบดีผู้ขยันขันแข็ง และสง่างามของข้ามะแล้ว กำลังพูดถึงชู้ที่เดียว
ลาบยื่นจริง

ฟ้าเวียงรณ

(เคาะพ) ขอเคาะ กำลังรับสั่งถึงข้าพพเจ้าเรื่องอะไร ? มีเป็นชู้แล้วก็
คิดหัวเสียด้วย พระเจ้าข้า

เวียงราย

ข้าว่า แม่มากระยา เมียของเจ้านี้นะรับใช้ข้าฉันนี้ ซึ่งสัจย์จงรักภักดีต่อข้าไม่
ผิดอะไรกับเจ้า ถ้าหากมีใครมาเจาะแทะ เป็นชู้กับแม่มากระยาของเจ้าละก็
ข้าจะสังคิตหัวมันเสีย.....

ฟ้าเวียงรณ

อ้อ...อ้อหรือ ? (จิกหัวมากระยาขึ้นมา แล้วทบกกลงไป)

เวียงราย

อ้าว.....อ้าว.....อย่า.....อย่า.....ไปหาเซหาไม ?

ฟ้าเวียงรณ

อย่าทรงห้าม....นี่ร้ายกาจนัก.....มีชู้ ?อ้อ มีชู้.....

(เตะโครมเข้าสี่)

เวียงราย

ยัง.....ยัง.... ข้าพพว่า ถ้าหากว่าแม่มากระยาชามีชู้ ข้าจะช่วยเจ้า
ทวงหัวสาธุทางหากละ....

ทำเรื่องตาม

ฟ้าเวียงราย

ไม่ลองทรงช่วยกัศหว้ายดู...ข้าพทศ เจ้าทราบแล้ว ๆ มาแล้วว่าอันนี้คือจริง
ไปมีชีวิแล้วคนหนึ่ง..... ขอให้ข้าพทศ เจ้าหนอยเถอะว่า อายุนั้นเป็น
ใคร ถ้าจับไคคาหลังคาเขา ข้าพทศ เจ้าจะขยี้มันเสีย.... ข้าพทศ เจ้า
จะจับคณันนี้บ...บับ...บับ...บับให้ลิ้นห้อย ควักลูกนัยน์ตามันลอกจากมา....

เวียงราย

ฟ้าเวียงราย

พระองค์ใหม่ว่าอายุนั้นเป็นใคร ? รับผิดชอบ....บอกล...บอกล...ข้าพทศ เจ้า
(รับความกลัวว่า บ้างว่าสิ้นหลังหระ) ข้าไม่....ไม่....รู้....โห ไม่รู้จริง ๆ
ข้าพทศ เจ้าทองส้มใหญ่... ถ้ารู้แน่ละก็ ข้าพทศ เจ้าจะ เจ้ามืดนี้.. (ชักมีด
ออกมาจากเอว) ...แทงพุงมัน...ลากตัวไปใส่พุงมันออกมา...แหะหัวใจ
มันออกมา แล้วใส่ปากเคี้ยว....เคี้ยว...ให้สมแคน...ยังไม่พอ...ต้อง
เจียนเนื้อมันออกมาเป็นชิ้น-ชิ้น ทีละชิ้น แล้วสับ...สับร่างมันให้ละเอียด
เป็นนุยฉด

เวียงราย

(เป็นลม) โอย โอย หวาคเสีย-เสียเสีย...ตายแล้ว....ตาย....
ตาย....

(เวียงรายพับไปกับพระที่)

มาระยา

ฟ้าเวียงราย

มาระยา

ฟ้าเวียงราย

(ลุกขึ้นมาจากพื้น) สลบไปแล้ววี รุ ทาย....ก็ต้องทักใจตายวันหนึ่ง....

ถ้าทักใจตายไปได้เร็วเท่าไรก็ดีเท่านั้น

วาทุแทนเถอะ ทบ เตะ คณันเบาอยู่เมื่อไหร่

อายนน แม่มาระยา นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องลงทุน เนื้อตัวยังยอมเสียให้ท่าน
นี้ได้ นับประสาอะไรกับลูกทบตูกเตะ เวลานี้ราชบัลลังก์เวียงรายใกล้มือ
ของข้าเขามาแล้ว ไม่ถึงกับซุกรอก เพียงหยอก ๆ เท่านั้นไม่ซาก็สวรรค
ไปเอง

(สรทศ ออก)

สรทศ

พอ....โห โอกาสคือตกอย่างนี้แล้ว เหวไวทำไม มัวแต่เดินแผนการ
ใจเย็นอยู่อย่างนี้แหละ (จับมีดในมือฟ้าเวียงราย) มีคนี้ใจ...แทงเข้าไป...
ก็สิ้นเรื่องกัน....

ฟ้าเวียงราย

อย่าดู....ทำอย่างนั้นไม่ได้ ประชาชนยอมไว้วันที่จะค่าเราว่าเป็นกบฏ
แล้วการจลาจลยอมจะตอ้งเกิดขึ้น ทำความลำบากให้แก่เรา อย่าลืมว่า
เวลานี้เวียงรายอยู่ในกำมือของเราแล้ว พอเป็นโทษฝ่ายพลเรือน ลูกเป็น
โทษฝ่ายทหาร เพียงแต่เรากำเนินการกลืนราชบัลลังก์อย่างใจเย็น ๆ
ภายหลังทุกสิ่งทุกอย่างก็สบาย...

ฟ้าเวียงราย

ยังมีอายยพราธรายฟ้า ๆ บอ ๆ ก็คนหนึ่ง จะจัดการกับมันอย่างไร
ขามันเสียรพอ ?

ฟ้าเวียงราย

ยพราธรายฟ้าละ ? นั่นก็คงฆ่าควยน้ำเย็น แทคนฆ่า ๆ บอ ๆ อย่างนั้น
จะมีพิษสงอะไร ก็มันเหี้ยม ๆ แถมจมน้ำใช้น้ำหนึ่งทามราษิดาเสียควย

พระเอกหนุ่มที่มีเสน่ห์ความสงสารของเจ้าล่อใจไว้ก็ไม่ผิดอะไรกับลาที่ถูก
สนตะพาย....เป็นใจเถอะ ยุพราธรายฟานะจะกำจัดเสียเมื่อไรก็ได้
ราชบัลลังก์นี้เห็นหมูมาถึงปากเราแล้ว ขอให้อายแก่นี่ตายโหงไปก่อนเถอะ
(จูบปากเมื่อเห็นพระเจากรุงเวียงรายตื่น) ฟันแล้ว....ฟันแล้ว....

มาระยา

เวียงราย

ฟ้าเวียงรณ

มาระยา....มาระยา สุกไหน ? มาระยา.....
(แกล้งทำเสียซุกซนใหม่) ใคร? ใคร....เรียกมาระยาเมียของกู....
ยายชู้ ?หืม กูจะต้องมาสมิงจากกระดูกมาต้มโคล้ง เอาไปต้มมา
ต้มยำ เหลือจากนั้นให้หมาแด่ให้แรงกิน....

เวียงราย

โอย ช่วยด้วย....ช่วยชาด้วย....นั่นใครนะ...ฟ้าเวียงรณ...โอย
กลัวแล้ว...อย่าทำชาเลย....

ฟ้าเวียงรณ

เวียงราย

พระองค์เขาพระทัยผิดแล้ว ชาพวกเจ้าต่างหากขอด้วยชีวิตไปดั่งพระองค์
ฉันรี ๆ คืบมาก...ซบใจ...ไปเบิกเงินพันแถบ ทองร้อยแท่งที่ทองพระคลัง
มาให้...จะเอาอะไรมาให้ทั้งนั้น...อย่าให้ใครมาฉกฉวย ควักกับโต
ใส่ช่องผ้าใบเลยแล้วกัน...มาระยา ชาไม่สบาย พาชาเขาไปพักผ่อนข้างใน
ที่....มีดยูกยาอะไรก็ได้ให้ชากินให้มันใจ้าง

(ฟ้าเวียงรณพยักหน้าให้มาระยาไปครองเข้าไป สรรพทิศกุมมิต
จะตามเข้าไปบ้าง ฟ้าเวียงรณกับไว้)

สรรพทิศ

ฟ้าเวียงรณ

สรรพทิศ

ฟ้าเวียงรณ

เจ้าไวทำไมกันพล...ก็มันเป็นที่กับแม่จริง ๆ ไม่ใช่รี ?

แต่ประชาชนพล เมืองจะไม่เข้าใจอย่างนั้น

เวลานี้ประชาชนก็ไม่ค่อยชอบเจ้าราชานี้เท่าไรหรอก....

และประชาชนก็ไม่ค่อยชอบเราด้วย เพราะเขาเองเป็นผู้ที่นำทหารหลวง
ออกไปรุกรานประชาชน เราต้องหาวิธีการเอาชนะจิตใจประชาชน
เสียก่อน....

สรรพทิศ

หมายความว่า เราต้องได้ประชาชนมาเป็นกำลังฝ่ายเราด้วยงั้นรีพอ ?
มันยากหุยนะ แต่กูจะพยายาม ถอนพันลูกจะอ้างกำจัดด้วยโจรฤๅษะให้ได้
(เอามือลูบแก้มที่หน้าผาก) เมื่อวานนี้ลูกได้มีโอกาสพบกับมัน.....

ฟ้าเวียงรณ

สรรพทิศ

พบด้วยโจรฤๅษะคารี ? เป็นอย่างไรลูก....?

ไม่เป็นอย่างไรหรอกพ่อ....รูปกันหลอ....ช่วยขุนโจรฤๅษะคามันมีรูปร่าง
หน้าตาเหมือนกับยุพราธรายฟายิงกะแคะ แต่ทว่าทางนั้นผิดกับยุพราธรายฟายิงกะ
ฟากับคิน.....

(รุ่งมณีออก ถูกลูก - ในถ้ำมีถ้วยเหล้า ๑ ใบ)

รุ่งมณี

ฟ้าเวียงรณ

พ่อชา...นี่ใจพ่อ เหล้าที่พ่อสั่งให้ลูกจัดหามาถวายพระราช
บิด รุ่งมณีจะดื่มแล้ว เอมานี้... (ควักหยาพิษออกมากลืน แล้วเหวี่ยงยาพิษ
ลงโหลหยาบนานกเพียงม้วน) ...แล้วนี่...นี่...ใส่ลงโหลนั้นเลย....

นี่ ลูกเอาไปถวายให้พระราชาได้แล้ว...

รวมกวี
สตรีกวี

อะไรกันพอ... นี่พอจะวางยาพิษฆ่าพระราชาหรือพอ ?

เจ้าพวกนี้ไปได้...เงี้ยว ๆ ...เจ้า, พ่อใส่ลงไปในหมกทิ้งซะหมดดี
ตายสนิทเลย

๒
ฟ้าเรียงรถ

ไม่ได้ พยายามไล่หนีหลบ...ให้ตายช้า ๆ มันจะได้ไม่กลัวว กลบ ๆ
ให้เสียเวลาบ้าง ๒ - ๓ วัน ก็สมควรไปเอง...เฮ้! เฮ้! ไปเถอะลูก
....เร็วเข้าสิ....

รวม

ปลัดพระธนมหียร ทัพ ? งา...ลูกไมกลาทำนร ทัพ....

ฟ้าเรียงรถ

แต่ลูกของพ่อ สิ้นพระ เจ้ากรุง เชียงรายแล้ว ราชสมบัติจะตกอยู่กับรายฟ้า
 ลูกได้กับรายฟ้าก็จะไต่สวนหนงม เหนือ หรือ ถ้าที่สุคร ราชบัลลังก์ตกกับพ่อ ลูก
 ก็จะได้เป็นราชบิดาภิษัตริย์...ไปเถอะลูก

๑๖๖

ไปสิ... รุ่งมณี ^{ก็}ถามไม่กล้าทำ... ^{ก็}ทำเอง แล้ว^{ก็}จะฆ่า^{ก็}เสียอีกคนหนึ่ง
(รุ่งมณีกลัวสรยุทธ ก็กลัวจะเข้าไป คิดว่าคงในเครื่องแต่ง

विष्णु

ภายตมหญิงแบบกระ เทย ร้อง เพลง ตกมาควยแล้วแต่จะนึก)
 นันแน สุราเมรัยยะมัทระ..... ขยตาย จะให้ศีลสาปแทนหรือเจ้าคะ
 ไค้คะ คนเจ้าขา (แกลงหยิบถ้วยมาดื่มไว้ว ทำแลบลิ้น)

๕
ศรณทศ

แซ่ ไครบอกรให้มึงเดาไปกิน....อายบ่า...

ศิลปะ

ว่าไครบ้า....ไครบ้า....(มองไปรอบ ๆ)

พราเวียรดา

มีงับันแหละ - ภายบว....

சிலா

ตายจริงมากกว่าเขา... ..

ฟ้าเรียงรถ

มึงไม่ว่า มึงจะเห็นอะไร ? พุทโธ ฉายมา....

ศิลปะ

และดูมีว่า เขาขายมาอีก... ตกต่ำเหลือเกิน... เขามาเมื่อไหร่, เขาเป็น
กระเทยทางไหน

สุรนาถ

นี่แน่ะ กระเทย (ถีบศิลาตามลงไป ถ้วยเหล่านกตก)

พวเรียงรต

แล้วกัน เหล้าหกหมดแล้ว จะถวายพระราชาเสียด้วย ฉายกระเทียมนี้ทำเสีย
การหมด รุ่งขึ้นไปหาเหล้ามาอีกเร็ว

(รุ่งมณีเอาถ้วยวิ่งออกไปแล้วกลับมา)

५॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥

(ลวกหอยมาพินิจอีก ตั้งของมัทกับสรภทรีไปบนหนึ่ง) เจ้า ผสมใหม่...

(คล้ายจงไปนอนพักผ่อน)

— 116 —

น้อยไปแล้วพอ... มาก ๆ เกะ... ..

7

มาก ๆ ก็ตายเลยนะ... ม่าย ๆ จะได้อะไร ๆ ภายใจละ ?

๗๗ เรืองรอง

จริงสิ ร้องนุ้ย ๆ หนอย (ส่ายมือเห็นคิดมาจ๋วยไกล ๆ) อ้าว เขย

มีงเล็ดออกมาอย่างระไรตาย... ..ออกไป...

สรุปบท

(เอาดาบหัวมีดชู) มึงอย่ายุ่งกับกระเทย ถอยไป.... ไม่งั้นกูจะฆาตกรรม
มึงซักละนั่น..... รุ่งนที เอาไปฝากายได้แล้ว

(รุ่งมณีคิดว่าด้วยเกล้าจะเข้าไปอีก คีลาโคตเข้าแย่งมาถือ

ไว้สัก

ฟ้าเรืองรณ

สรุทธิ

เสียอีกแล้ว อีกกระ เหย็น... สรุทธิสั่งสงนมันเสียที....

เกล้าด้วยเกล้ามานี้.... มึงจะขัดขึ้นรี ? ทายเสียเถิดมึง...

(คีลาเจ้ารุ่งมณีกับฟ้าเรืองรณเป็นบ้านหลังไปหลยมา ในมือนั่งด้วย
เกล้าไปด้วย สรุทธิจับไม้มือ ก็พดคุยพราชมายฟ้ากับ เกษแก้วจกมา
ยุพราชรายฟ้าถ้อยไม้มือ ชากระ เนลกษา ข้างหนึ่ง)

เกษแก้ว

รายฟ้า

ทายทายอะไรกันคะพจ ฟัสรุทธิ....

(เสียงจกนเสียงหวาน) อารายกันจะ... อารายกัน.... ทายจริง

เดนมเภาเอ็ดจกนอย่างนี้ ยุพราชเวียนหัวหมดแล้ว.... เกษแก้ว.... ขวย
พยงฉันท....

ฟ้าเรืองรณ

ไม่เล่นเภาเอ็ดจกนแย่งเกล้าของราชบุตร เจ้าไป ราชบุตรเจ้าจะเอาไป
ทอดถวาย....

รายฟ้า

จก, จะเอาไปให้ฉันทรี ? เจามาสิ ฉันทมาแล้ว.... เอามาให้ฉันท...

รายฟ้า

(คีลาเจ้ามาให้ ท้าทาทาท่างไรว่าใส่ยาพิษ กินลงไปแล้วตาย)

อย่าว่าไไหนเลยคีลา.... เกล้ากินเข้าไปแล้วฉันทก็เมาทุกคนนั้นแหละ
แกคิดฉันทกินไม่ได้ยังงั้นรี ? เกล้าฉันทจะกินให้ดู.... ฉันทจะกินละนะ...
แล้วกิน ทำไมยังงั้นเล่า ?

ฟ้าเรืองรณ

สรุทธิ

คู่หมั้นกัน เกล้าส่วยเถิดพะยะคะ ส่วยให้เกลี้ยง ส่วยให้โลกเข้
ว่า ยุพราชอย่างพระ องค์ก็ส่วยน้ำจันทร เป็น

รุ่งมณี

สรุทธิ

อุยา เพคะ..... งา.....

รุ่งมณี.... เจียม... อยาหมิ่นเคษานุภาพของยุพราช เกล้าดู... ยุพราช-
รายฟ้าจะ ส่วยน้ำจันทร เป็นครั้งแรก....

รายฟ้า

ขอม้ใจมากสรุทธิ เกล้าสนับสนุนฉันทให้ดูเถิด

(รายฟ้าท้าทาจกด้วยเกล้าขึ้นคม เกษแก้วโคตด้วยตกลงไปกับพื้น)

เกษแก้ว

อุยาเพคะ มาดม.....

สรุทธิ

๕๐ (สรุทธิปราดเข้ามาทบทหน้าเกษแก้วลง)

~~ที่~~ สรุทธิจะไรด้วย ~~ที่~~ เกษแก้ว

(สรุทธิแกลงโคตไม้มือรายฟ้า แล้วกระแทกหัว กับรายฟ้าชนเซ
ลงล้มไม่เห็นทา)

คีลา

(ปราดเข้ามา) ค้าว.... ค้าว.... จะไรกัน ?

(สรุทธิเลยกระแทกหน้าคีลากระ เกล้าไปสลบที่มุมหนึ่ง)

สรุทธิ

ฟ้าเรืองรณ

นี่นะ จะไรกัน ? (แล้วท้าทาจกที่มีดท้าวรายรายฟ้า ฟ้าเรืองรณจับไว้)

อย่าดู... เข้างเพ็งใจจกน... กลับ... กลับจกน พัดแตกหมดแล้ว

ฉันทจกนอยศีลการโหม... กลับ... รุ่งมณี... มึง เกษแก้วด้วย

(ฟ้าเวียงภร สรฤทธิ รุ่งมณี เข้า)

รายฟ้า

(พูดขณะที่เกาะแถวพยุ่งขึ้น) อ้าว จะรีบไปไหนละ ท่านฟ้าเวียงภร สรฤทธิ รุ่งมณี ไปธุระที่ไหนมาจ๊ะ ? แหม ยังไม่ทันกินเลย เมาเสียแล้ว.... โลกก็เมาเมานี้แหละ ลมเลย เหม็นจนถูกใคร เขาก็เมา เหล้านี้มีพิษสงแรง เหลือเกินนะ เมาละะ วันหนึ่งฉันจะต้องดื่มมันให้ได้..... ฉันไม่ใช่คนจอนแลงถึงกับกินเหล้าไม่ได้หรอก... คอยดูนะ เกาะแถว... ฉันจะกินเหล้าใหญ่....

เกาะแถว

รายฟ้า

เพคะ แถวเวลานี้พระองค์เสด็จไปพักผ่อนเสียก่อนเถอะ เพคะ พาดินไปเฝ้าเจ้าพ่อคักกร้า... นะจะ

(เกาะแถวประคองรายฟ้าเข้าไป)

(เหลือบตาสีลาลุกขึ้นนั่งโง้งงอ ล่ำสันย่องเข้ามาด้วยเหล้ามาใหม่

ท่าทหารมิดระวังมาก แหมมองไม่เห็นสีลา พอดีมีเสียงผีเห่ามาจากข้างใน ล่ำสันวางถ้วยลงบนตั่งเล็ก แล้วหลบข้างบั้งกรม ขาวผองย่องออกมาที่ถอยาพิษอยู่ในมือ ท่าทาลุกกลับ เหม็นจนหนึ่งเงยบ มีหลบมีแฝงตามผนัง หนีไค้นนั้น ก็เห็นล่ำสันหลบซ่อนอยู่)

ขาวผอง

ล่ำสัน

นั่นใคร.... บอกมาเร็ว มีฉะนั้น.... ตาย (แล้วหลบ)

(โผล่ขึ้นมาท่าทาลุกจากจนตัวกาง) ข้ามี่นามว่า... ล่ำสัน (แล้วหลบผูลงไปอีก) แล้วมีงละใคร ? บอกมาเร็ว มีฉะนั้น.... วายชีวา

ขาวผอง

ล่ำสัน

(โผล่ขึ้นมา) ข้ามี่นามว่า... ขาวผอง...

(โผล่ขึ้นมา) อ้าว มีงกะถูกพวกมันเดี๋ยวกัน... กูล่ำสัน-มีงขาวผอง ว่าแต่ว่ามีงเขามาทำไม ? สำหรับกูได้รับคำสั่งจากขุนพลสรฤทธิให้เฝ้าเสลลามา คอยพบกับรุ่งมณีที่นี่....

ขาวผอง

กูก็ได้รับคำสั่งจากขุนพลสรฤทธิให้เฝ้ายาพิษมาใส่ในถ้วยเหล้า แล้วให้รุ่งมณีไปถวายพระราชา ไหนละเหล้า... กูจะได้เฝ้ายาพิษใส่

(ล่ำสันกับขาวผองช่วยกัน เฝ้ายาพิษใส่ในถ้วยเหล้า สีลาเข้ามา

ระโง้งกุกววย)

สีลา

ไต่บัดเดี๋ยวก็พล... นี่ ไต่หมกที่เดี๋ยวหรือ ?

สีลา

ไต่หมกสิริ... พระราชาเสวยเข้าไปสวรรคตเลย

สีลา

มันจะศิริล ?

สีลา

ศิริ

สีลา

ไม่คัทรธ... เทหังคักว่า... (แล้วสีลากโยนถ้วยนั้นทิ้ง เสียสิริ)

ล่ำสัน

นั่นแ... มีงถนไม่ครวะ ? บังอาจมาขัดขวางแผนการของขุนพลสรฤทธิ... มีงคงตาย... เหม็น... ขาวผอง... รุมกระทัมมันเลย

สีลา

ซากอน มีงคยาเขมานะ เขามาใกล้กูมีงจะเสียใจ กูมีรงวิเศษบอกแล้ว พอสองจะเล่าให้ฟังไม่ได้... มีงไม่กลัวรงวิเศษของกู ?

ของบ้างจนอะไรกัน? เจ้านิน....

(ศิลา ชักถุงที่แขวงคอออกมาบอกสูง)

(ว่าศาลา) โคม มะเหวนะหิทธิ สรรพสามิภักช่วย....

(ล่าส้นกับชาวเมืองเห็นตงเข้าก็ถากการมีนเมาจึงโถก ๆ ช่วยกัน

อุบหลังหายเข้าไป)

ศิลา

อุบจนแล้วไม่เชื่อ ของของกูนะแนมิก โคร เห็นเห็นตงรากแตกทุกคน (หันไป
นั้นศิลา ก็มองของของตนเอง เว้นมีนเมาโถกขึ้นมาบ้าง ก็กรับเก็บเข้าไปใน
เสื้อในพุง) แล้วกัน ของของกูจะมาฆ่าตัวกูเองเขาแล้ว

(ศิลา เจ้าม้าอุบหลังตัวเองแต่ไม่ถึง ตะโองยงออกมา เข้าไปช่วย

อุบหลังศิลา)

ตะโอง

กลางลำกลางคืนลึกจันแต่ ๆ เล็ดอกโถกได้ เมื่อเย็นนี้ไม่ได้เขมาดกหรือ ?
.... เอ นี่ยุ่หิงนี่ละ... แด่หิงจะไรชนนาแข่งคก เหลือเกิน.... ล่า
นินกระเพนนี้หว่า....

ศิลา

อุบแล้วละ.... แด่เคียวกอน-มึงเป็นใคร ?

ตะโอง

บอกชามากจน.... แด่เป็นใคร ?

ศิลา

ข้า - ศิลา

ตะโอง

พุทโธโยะ ชั่วอะไรไม่ชัลด - ชั่ว "ลา"

ศิลา

ใครบอก ? ศิลาละ - ศิลา.... ถาลากี้ลาโยะลา, ขึ้นทันเป็นมลิชันมาถาล
โบลจนเป็นมะลิดา

(พาระคัจจิริทจริงเป็นผู้นหิง ถูกตะโองตีลงไปในจน)

ตะโอง

นี่แน่ คัจจิริททำเป็นผู้นหิง ลาโยะลา แด่โบลจนเป็นมะลิดา ถาลว่าขึ้น
ทันเป็นมลิชันมึงคงบอกคก เป็นคกชากูระมากกว่า....

ศิลา

(ลุกขึ้นมา) กุสิ... ผู้นหิงจะไรมาถักโกลาตยลิกไสเพชจนแ

ตะโอง

มลิไสจะไรกัน - กุถัมมิง

ศิลา

มึงเป็นใคร

ตะโอง

กูเป็นคนของนายแห่งหมานเพียงผา พวกกูถูกทหารหลวงของพระเจ้ากรุง-
เวียงรายสมเห่งรังแก กูหมายจะมาสังหารพระเจ้ากรุงเวียงรายเสีย

ศิลา

มึงจะสังหารพระเจ้าแผ่นดิน มึงก็เป็นขมด - กูจะทองกำจิกมึงเสีย มึงเป็น
ใคร ? บอกมา.....

ตะโอง

กูชื่อตะโอง

ศิลา

(โถก) คนระย้าชั่วอะไรไม่ชัลด - ชั่ว แม่โง กูโกลันได้เมื่อไหร่....

ข้า... โถก....

ตะโอง

แม่โง เมื่อไหร่ ข้าชื่อตะโอง

ศิลา

นินแหละ.... ข้า... โถก... มินโงเหมือนกัน

ကဏ္ဍ ၁၇

มอญว่า... อะไรวะ.....

ศิลปะ

มีพวกชาวต่างชาติ... พวกนี้... อยู่คนเพิ่มทั้งทรงขึ้นทะเล (แล้วโศกเศร้า)
(ทะเลของแมกสิลาได้มา มุ่งเข้าไปข้างใน)

កະໂឡា

พณฯ จอห์น เบจกิล อดีตรัฐมนตรี

(แต่ข้อนี้ผิดออกมาอย่างระมัดระวัง ตะโพงแบกสีดำไปไว้ข้างใน
กม.)

מדרש

ตะโฆะ ข้าเป็นห่วงน้องจึงเหม็นมัน ไม่รู้ว่ามันทะเลาะทะเลาะไปทางไหน ขึ้นปดอย
โหม้นบ่าดี เกิดจะพาพระเจ้าแผ่นดินออกไป เจตุนหารยามเช้าละก็เสด็จ
เองลงไปดักคนหาหมันทางห้วยวัง ข้าจะดักมันอยู่แถว ๆ หองบรรทมนี้ พบ
ดังงอ เหม็นละก็บอกโหม้นกลับมาบ้านเสีย.....

(กะโหลกเก่า)

(น้าจ๋อญุ่นเคี้ยว มดงโน้นมดงนี้ไปร วม ๆ เหว็ดไคยินเสียงผีเท้า

คณบดี

เพลง "แสงรัก" (หรือกะไรก็ได้)

(เรื่องก็มีเค้าโครงของเพลงลูกทุ่งมา ผสมผสานลูกทุ่งมาดก็เกิดความรัก

ร้องเพลงโศกอย่างถึงรูงมณีและนางช้อเกิดความรักใจกันอย่างรวดเร็วเห็น)

รวม

ท่านเป็นใคร ? เหตุใดจึงเข้ามาในพระราชฐาน อาจจะกล่าวหาว่าเกินไปเสีย
แล้วละ

ធម្មបទ

ข้าพเจ้าเคยฝันเฝ้าว่าข้าพเจ้าเป็นผู้กล่าวหา หากนางเป็นช่างทองจันทร์ ช่าง
กล่าวหาพอที่จะเป็นช่างทองดาว ช่างกล่าวหาจะได้มีความงามนาง
ไกลชิดกับนาง เมื่อนางจะขึ้นบนฟากฟ้า หรือที่ไหนก็ตามที่เต็มไปด้วย
จันทร์ราย

๕
ร งาม

นอกจากกลาหมแล้ว ยังไปทวนอีกด้วย

৮৭০

บุคคลาध्यไม่มีควาหวานสำหรับปาก แต่มี จริกที่หวานและน้ำบริสุทธิ์ อย่าง
ของพระเจ้า

129

ท่านจะอะไร ? ผักหวาน

卷之四

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์

1917

นายอ.... โอ ความดีของท่านหนักแน่นคงหาเปรียบมิได้ ?

卷之二十一

แต่ความรักของชานนคงยิ่งงอก.....

၂ ဂမ္ဘာ

ม.อ.ขามมา ท่านมาที่นี่เพื่ออะไร สงสัยอะไร ?

ជាតិ

บัดนี้ ข้ามาเพื่อทราบทางและความรัก แด่คุณหมานี้ ข้ามาเพื่อพบกับ
ทุก ๆ ชีวิตที่ให้ความไม่เป็นที่ธรรมแก่ข้าและพวกราช ข้าต้องการพบมัน เหล่านั้น
ทุกคน โดยฉะเพาะสายชนพลสรุทธิ

รวม

๑. ในพจนานุกรมของข้า

๑๓. ความจำเป็นทางเศรษฐกิจ: ความพอใจและค่าสิน (ผลิตออกมาทุกด้าน)

สรุทธิ์

ถูกแล้ว ที่... (ก๊อปปี้) - ขุนพลสรุทธิ์..... เข้ พหาร จีบ
(คน... จะ... แต่ถูกจับเสียก่อน)

สรุทธิ์

มึงต้องการมาพบกู หรือ ฉายฉาย ? แต่มึงพิศมัยรุ่งมั้นน้องสาวของกู เกือบ
ความรักเป็นของมึง แล้วยังจะเป็นของกู ~~เพราะมันไปคุมตัวไว้~~..... แล้ว
~~จะยกไปให้หมดกอน~~ ขาว..... ยังมีน้องสาวของมึงอีกคนหนึ่งที่กำลังเพน-
พานอยู่ในพระราชวัง..... เอาออกไป..... รุ่งมั้น ถ้ามันพอใจมัน.....
ส่งปากส่งเบี่ยงเสียง..... ออกไป.....

(ทุกคนหลบ ออกไปหมด)

(องเหมยออกมาทาง ทาทางขึ้น ๆ มองโน่นมองนี่ ทันใดนั้นสรุทธิ์กับพหาร
ก็ออกมา)

สรุทธิ์

หยุด แม่น้องสาว เสรีชีวิตกันหนึ่งละ อย่างนั้น ฉายฉายพี่ชายเจ้าน้อย
ในกำมือแล้ว ถ้ารักจะมีชีวิตอยู่ละก็ ปล่อยให้เขาจับเสียโดยดี จะทำ
สวยงามอย่างนางอย่างนี้ ขาวจะโหดร้าย มามะ เข้ามาในจำพวกนี้.....

(สรุทธิ์เข้าไปจะอุ้มองเหมย ถูกองเหมยหลบหน้าออกมา) — รัชชาม

สรุทธิ์

มึงกลัวหน้ากูเขี้ยวหรือ ? ที่ความปรารถนาสำหรับมึงไม่มี (สรุทธิ์กำธำคยา)
พหาร..... จีบ

ไฟ กับ ขาว

คนทรี มหิศจรรย

(ไฟรับขึ้นที่หน้าประตู ซึ่งองเหมยจะไปติดอยู่ ปรากฏฤษดา

ใน

ในเครื่องโจร ยืนกันอยู่..... สรุทธิ์และพหารขงัก)

ฤษดา

ถ้าพวกมึงไม่ยอมตายขมาเขามา..... หากจะจับผู้หนึ่งคนนี้ มึงเอาชีวิต
เข้ามาแลก.....

(สรุทธิ์ปรากฏเข้าไปประคองกับฤษดาเพียงเล็กน้อย ฤษดาก็

ทำให้สรุทธิ์ล้มลง ฤษดาจึงงัดเข็มเข้าไปทางประตู สรุทธิ์วิ่งตามไป)

พหารจะตามไปทาง ซิลาออกมาขวางหน้า....)

พหาร

หยุด (แล้วถอยห่างออกมา) โธม มะ เหนะนิหิ สรุพสามีกช่วย

(ปรากฏว่าซิลาตกอยู่ในที่ล้มของพหาร แต่พหารทำอะไรไม่ได้

ซิลาไม่ทรงเกรี้ยวไป พหารทั้งหมดก็กระทำการโหดจากกันไปทั้งหมด)

ฉาก ฉันทินทร

เวลา ไม่จำกัด

ดนตรี เพลง นาฏศิลป์ "งู"

เปิดฉากนาฏศิลป์ เริ่มรำรำท่าสนับทึบ (เล่นแสดงสี่จะกัณท์)
จบ เพลงนาฏศิลป์ แล้วนาฏศิลป์เข้า

เพลง * ผู้พิสมัย * อยางฉาก 1. เป็นแม่คกราวเมา ๆ

กฤษฎาชมอง เหม เขามาแล้ววางลง

กฤษฎา ที่นี่แหละ เป็นที่ปลอญลลยสำหรับนาง

(คงเหมหันไป เห็น เทวรูปงู เข้าก็หัวครองมาขอที่อกกฤษฎา)

กฤษฎา อยากุใจ คงเหม นิน... เทวรูปงูอันศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพสักการะของพวกเรามากกว่าจะ เกรงกลัว....

คงเหม เทวรูปงู.... เป็นที่เคารพของพวกใจร และท่านคือขุนใจรกฤษฎา

กฤษฎา ถูกแล้ว ซาคือ ขุนใจรกฤษฎาผู้ทอานกับอำนาจธรรมของบ้านเมือง แต่ซาจะเป็นภัยแก่มานางก็หาไม่ ซาสัยอมจะทอกรักนางและคุมกันนางอยู่ตลอดไป ฉะนั้น ที่ไหนก็ตาม นางไมตองเกรงกลัว ถาหากที่นั่นมีซา และลอมลลยของซา... (กฤษฎาคังคงเหมเขามากซก).... อกของซาคุณนะ ยลกรัก

คงเหม ซักุแล้วละกฤษฎา (ผละออก) ซาเป็นยลกรักของท่านที่ไหนกัน ?

กฤษฎา แกลซายซาของนางมีใจมจกว่าซาซักุเลย คงเหม... สกษซาของนางสกรภาพทวามจริงแกซาแล้ววา ซา - ผู้พิสมัยเป็นเจาของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้แล้ว โดยฉะเพาะอย่างยง คือนาง

(กฤษฎารังนางเขามากกอดอีกแล้วซบ คงเหมวาย - ผละออก ทันใดนั้น...)

ไฟ จมัวชะระ

ดนตรี มหิศจรย

(มีไฟรับขึ้นที่หลังหิน แล้วซาเขานาคีถือไม้เท้าลลมา คงเหมหัวครองอีกกฤษฎาซุกปากไว้)

อยากุใจ คงเหม... นี่คืทอเขานาคีแห่งฉันทินทรนี้ ท่านเป็นสกรจารย์แท้หัวของซา)

(กฤษฎาทรุดลงนังกราย คงเหมกระทำกาม)

นาคี

ยังใจกัน รามบุตร เสกจมากราวนี้ไม่เหมือนกลอน มีลลสรที่ทอที่ทอมาทวามหรือ ? พรอมที่จะเขาศระเรื่องซาหรือเรื่องอื่นอีก... ร่ายท่า ?

องเหม

(สงสัย) เอ นี่ข้าพเจ้าใครกันแน่ ? ขุนโจรฤๅษดา.....ราชบุตร หรือ
รายา

ฤๅษดา

ข้าพเจ้าทั้งขุนโจรฤๅษดาและรายา คนหนึ่งนั่นคือพรานชลาดและเซลา
แต่มีคนหนึ่งกำลังทำงานกับสลังก ซึ่งกำลังตกอยู่ในเงื้อมมือของเหลาราย
(กับเขานาคี) ข้าพเจ้านายาหรือนาคี นี้ คือ องเหม นางได้รับความขับแค้น
จากพวกทหารหลวงของฝ่ายสรฤๅษและฟ้าเวียงรณ จนถึงกับเข้าไปฉกฉวยเอา
ไปสังหารเจ้าพ่อ เสด็จตกอยู่ในวงล้อมของฝ่ายสรฤๅษ ข้าพเจ้ามาโค....
ถูกแล้ว ข้าคือ องเหม บุตรเขาสุขธแห่งบ้านเพียงผา พ่อของข้าถูกพวก
ทหารหลวงฆ่าตาย

องเหม

(ทวนคำ) องเหม... บ้านเพียงผา... พ่อของเจ้าถูกฆ่าตาย.... บิดา
เจ้ามีความพยายามมากยิ่งนั้นหรือ ? โอ ราชบุตรศิษย์ข้า นับว่าเป็นโอรส
ของพระองค์ที่โศกายนับผู้ใด.....จา..... แล้วก็ได้นำใจเป็นที่รักแล้วมีใจ
หรือ ?

ฤๅษดา

นาคี

เป็นโอรสของข้าที่โศกายนับผู้ใด..... ท่านอาจารย์หมายความว่ากระไร
รายา... พระองค์มีความต้องการของพระองค์เสียแล้ว การปราบปราม
พวกกบฏครั้งนี้ พระองค์ต้องการกำลังประชานมีหรือ ? ถ้าองเหมรับ
หน้าที่ไปเกลี้ยกล่อมทำความเข้าใจแก่ชาวบ้าน เพียงผาให้มาสมทบ เป็นกำลัง
ฝ่ายพระองค์เพื่อปราบกบฏครั้งนี้ พระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องสร้างทำตนเป็น
ยุพราชที่ชลาด เซลาและอ่อนแออีกต่อไป เราจะเปิดฉากปราบกบฏได้เลย
ทีเดียว

ฤๅษดา

องเหม

จริงสิ.... องเหม นางจะช่วยข้าทำงานอย่างที่ท่านอาจารย์ว่าจะได้ไหม ?
ให้ข้าไปเกลี้ยกล่อมชาวบ้านเพียงผามาเป็นกำลังของพระ องค์เพื่อปราบ
พวกฝ่ายขุนพลสรฤๅษนั้นหรือ ? ข้าทำได้.....

ฤๅษดา

นาคี

ขงไข่มุก องเหม.....
ศิษย์คนนั้น ชุ่ยให้เจ้าจงมีความจำเริญเถิดที่จะ เป็นผู้ช่วยญาติบ้านเมือง
ไว้ มิฉะนั้น แผนดินเวียงรายนี้ก็จะร้อนไฟไป เพราะพวกกบฏที่
ออกไปอีก.... เออ บ้านเมืองคงไม่ถึงกับล่มจม แต่ข้าพเจ้านั้นสงสัยว่า
จะไม่มีโอกาสได้เห็นความร่มเย็นของบ้านเมือง
ท่านอาจารย์ทว่าไม่พูดอย่างนั้น ? สืบต่อไปท่านอาจารย์จะต้องเห็นสิ่งศักดิ์
สิทธิ์กับสลังกเวียงรายและท้าวชา....

ฤๅษดา

นาคี

ราชบุตรศิษย์ข้าอย่าท้อใจไปเลย อันความเก่งกล้าสามารถ เวทย์มนต์
คาถาของข้าทั้งปวง ข้าก็ได้อาบทศให้แก่พระองค์แล้ว ถึงจะสิ้นข้าไปเสีย
ความศักดิ์สิทธิ์ อาถรรพ์ของ เวทย์มนต์คาถานั้นก็จะสิ้นไปจากพระองค์ทว่าไม่
สิ่งไม่มีข้าก็เหมือนมีข้าอยู่ใกล้ติดกับพระองค์ตลอดไป.... เออละ....
ข้าพเจ้าใช้บอกตามาใช่ไปเลย... เข้าไปพักก่อนกันข้างในกันเถอะ

(ก๊วยหลิงและนางเหมยกมกราบ เขานาคีอีกครั้งหนึ่ง แล้วลุกตามพ่อเข้า
เข้าไปข้างใน)

(ทหารหลวงคนหนึ่ง ออกมี เลี้ยงดูมปลอมตัวมาด้วย มองซ้ายขวาแน่ใจ
แล้ว ก็ชักมือเรียกใครคนใดคนหนึ่ง เข้าไปในห้อง.... ขุนพลสรฤทธิ์ ออกมา)
มีงสืบรู้มาแน่แล้วหรือว่า นี้อีกถ้าอภินิหาร
นี่แหละท่านขุนพล ถ้าอภินิหาร ที่พูดของกาเขานาคี อาจารย์ของข้าโยจรกฤษดา
ก็ละ เมื่อถูกเอาชีวิตอาจารย์โยจรกฤษดาไม่ได้ ก็จะต้องเอาชีวิตอาจารย์ของม
มีงสืบรู้ไม่ไหวหรือว่า กาเขานาคีกับลูกศิษย์มาฝึกปรีชาเพลงอาวุธ เพื่อบรร
เพื่อกำลังอาจารย์โยจรกฤษดาของกองทหารกระทำของพวกเรา นี่ถ้าหากข้า
สังหารนายเขานาคีนี้ได้นะหนึ่ง ก็เท่ากับว่าได้คิดกำลังอันมหาศาลของกายโย
โยจรกฤษดามันทางอ้อม....

สังหารกาเขานาคี... มันจะลำบากนะท่านขุนพล กาเขานาคีแกมีวิชา....
เขย มันจะเก่งกาจเกินสมองค์ของกูไปได้อีกหรือ ? (เสียงผีเห่า.....
เสียงโครม... เขย หลบ....

(สรฤทธิ์กับทหารหลุมเข้า สมุนโยจรคนหนึ่งวิ่งเข้ามา)
(ตะโกน) ท่านกฤษดา...ท่านกฤษดา....อาจารย์...อาจารย์...ข้ามีข่าว
มาบอก (แล้ววิ่งเข้าไปข้างใน)

(สรฤทธิ์กับทหารโผล่เข้ามาดู แล้วหลบเข้าไปลึก)

(กฤษดาจึงออกมา)

พวกเรามาสงขาว... สายตาดูเราในเมืองมอควา พี่เรึงรบกับนายขุนพล
สรฤทธิ์เตรียมมองแผนการอันโหดร้ายลึกลับ คืบแตกหักแล้ว เจ้าพ่อกำลังตกอยู่
ท่ามกลางอันตรายอย่างน่ากลัว เราจำเป็นต้องใช้กำลังประทุษ ของเหม....
ถึงเวลาแล้วที่นางจะต้องช่วยเรา - ช่วยกฤษดาและช่วยชีวิตเจ้าพ่อ
ของข้า นางจงรีบไปยังบ้านเพ็ญผาของนางแล้วรีบมาช่วย
ข้าพรหมเดมที่ช่วยพระองค์ ภัยพิบัติและกฤษดาที่รักของข้า....
ขมใจโยจรก็ รีบไปเถะ แล้วแยกทางกันไป นางไปบ้านเพ็ญผา ข้าไป
พระราชวัง

(กฤษดาและ ง เหมรีบ เข้าไป

(สรฤทธิ์และทหารออก)

ข้ายกฤษดา กับข้าสาวชาวบ้าน เพ็ญผาที่พี่ชายของมตกอยู่ในเงื้อมมือของเรา
มันพูดอะไรกันกูได้ยินไมถนัด แทะข้างเถะ... ปลดปล่อยและไต่เวลาแล้วที่
เราจะดำเนินการลัดกำลังกฤษดาทางอ้อมโดยการ เก็บชีวิตกาเขานาคี
อาจารย์มาด้วย....

ท่านจะหาข่าวอะไร บ้างหรือ....

สรุทธิ์

เข้ มึงอย่าช้ามากไปหน่อยเลยนะ กะมีมาทากแก่สักคนหนึ่ง มานี้ - มาฟังกู
(ทหารเข้าไปถึง สรุทธิ์กระซิบบอกกลุ่หมาย ทหารพยักหน้าเข้าใจ)
ถ้ายังไม่เริ่มเร... สำเร็จ

ทหาร

สรุทธิ์

มึงเงียบ ๆ เอะนะ.... เตรียมตัว

(สรุทธิ์และทหารกระซิบ แล้วกลุ่เข้ามือตัว)

สรุทธิ์

(กะโหลก) อาจารย์.... อาจารย์ ข้ามีเรื่องมาขอการพบหน้า ขว้เป็น
คนใหม่ไม่กล้าเข้าไป.... ออกมาพบเขาหน่อยเถอะ.... อาจารย์....

(เขาตาก็คงออกมา)

นาคี

ใครกันพูด ? เสียงเรียกให้ชมไปหมด....

สรุทธิ์

ฉันเองจะ อาจารย์ ฉันสองคนนี่นะ เป็นชาวบ้านถูกพวกทหารหลวงของจ้าย
ขุนพลสรุทธิ์มันรังแก มันขึ้นโล่มทรัพย์สมบัติของฉัน พาพาแม่ของฉันแล้ว
ข้ายังเอาไฟเผาบ้านฉันเสียด้วย...

นาคี

อนาถนะ... นางสงสาร จ้ายขุนพลสรุทธิ์มันกำเริบเสียใหญ่แล้ว ทำให้บ้าน

สรุทธิ์

เมืองเกิดก่อกวนสลดใจ เอะ แล้วพ่อกันนี่จะให้ข้าช่วยเหลืออะไรละ
ฉันเจ็บใจเหลือเกินอาจารย์... แต่จ้ายฉันกำลังมันเหนื่อยจะไปสู้รบปรบมือ
กับพวกมันยังงี้ ใดชาว่าอาจารย์กับท่านกฤษดาภิษคนไว้ฝ่าปรี่ฉันนี่เป็น
กำลังต่อต้านกับจ้ายพวกขุนพลสรุทธิ์ เหล่านั้น ฉันสองคนก็ยากที่จะมาสมัคร
ช่วยด้วย... จะได้มีโอกาสสร้างความแค้นเสียบ้าง ท่านอาจารย์ได้โปรดกรุณา
ฉันทั้งสองนี้เถอะ

นาคี

อย่างนั้นคุณกริ ? เอะดี.... ข้าสนใจในความตั้งใจดีของเจ้าด้วย...
มา... มารวมแรงรวมใจกันปราบ เลือดหนามของแผ่นดิน ลมล้างแค้นของเจ้า
แล้วจะไปสู้กับเจ้าเกิดมาเป็นพล เมืองดี... มะ, ตามข้ามา...

(พลเขานาคีหันหลังให้ ทหารของสรุทธิ์ก็ใช้เสื้อคลุม ๆ หัวและ
ร่างเขานาคี แล้วจับไว้)

(สมุนโจรคนเดิมที่นำข้ามาบอกกฤษดาภิษออกมาจากข้างใต้ พร้อม
กับดาบในมือ)

สมุนโจร

เข้ มึงทำอะไรอาจารย์กู... คัก จ้ายขุนพลสรุทธิ์ มึงมึงอย่ามาเหยียบ
ลำฉันทาร แล้วทำร้ายอาจารย์ของกูหรือละ ?

(สรุทธิ์ประคองกับสมุนโจร ทางสมุนโจรถึงแก่ความตาย แล้ว
สรุทธิ์ก็หยิบก้อนหินขึ้นมาก้อนหนึ่งทิ้งไปให้หัว เขานาคีหลายครั้ง จนตา
นาคีล้มลง)

นาคี

มึงรู้ ? จ้ายขุนพลสรุทธิ์ มึงฆ่ากู.... อ้ายทรยศพดชาติ... คี่ละ กูตาย
กูไม่เสียค่ายชีวิต แต่วิดาภาพของกูจะคงอยู่มาตมึง... กูขอสาปแช่งให้มึง

ฉันทายโทงไปโนที่สุด.....

(สรุทธิกระต๊อบโคกคองไปที่หน้าเขานาคีลิกครั้ง เขานาคีลิกใจกาย)
จะตายแล้วอีกบ้าง... หมอชุ่นนะ.... อู่มาก.... ดย อาจารย์คิมวิชา..
(กับทหาร) เห็นไหม ร มันไม่ว่ายไปควาสมองคิของขุนพลสรุทธิหรือว่า..
(ทันใดนั้นก็เกิดปฐิหารย์วิปริต เทวรูปงูเคลื่อนไหวได้....ทหารวิ่ง
หนีเข้าไป สรุทธิวิ่งตาม พดักปิดมาน)

สรุทธิ

ปิดฉาก 3

ธีรพงษ์

ฉาก เริ่มเดียวกับฉาก ๒

เวลา ไม่จำกัด แลวจะเริ่มกลางวัน (ดวงจันทร์ไม่มีแล้ว)

ดนตรี มารับ

เปิดฉากอยู่ในลักษณะ เมื่อเปิดฉาก ๒ คือ ศิลายังคงโบกธงแดงอยู่ พหารหลวงรับ ๆ ข้างก็ลงเมาโอ้อากันอยู่เช่นเดิม.....

ชาวเมือง

ศิลา

พอที่เอะอะวะ มึงบอกอยู่อย่างนี้กินหนึ่งแล้ว กูเมาจนไม่มีอะไรจะเมาแล้ว กูก็อยากบอกเสียเมื่อไหร่ กูบอก-กูก็เมาด้วย แต่จากหยุดบอก ชาวเมืองก็จะ รุมกระพี้กู ไม่รู้ละกูจะบอกอยู่อย่างนี้พอสุดใจ ชาวสิน....โอ้อ....

(สรุทธิออกมาในมีดชี้แขนง ๑ เสนกิดมาด้วย)

สรุทธิ

เฮ้ย หยุด.... อะไรกัน ?

ล่าสิน

อ้าว พหาร....ทานขุนพลมา...แล้ว....ตรง (พหารรวมทั้งล่าสินและ ชาวเมืองไปเขาแอมหมด เว้นแต่ศิลาที่ยืนโงกเงกโบกธงอยู่)

ศิลา

(ดูง) โอ้อ....

(พหารทั้งแถวโอ้อกันหมด)

สรุทธิ

เฮ้ย อะไรกันอีก ?

ล่าสิน

(ชี้ศิลา) อ้ายนี่...ทานขุนพล มันขัดขวางพวกเรา เอาธงแดงมาโบกหัวให้ ไฟหูของพวกเราเสื่อมเสียอัสสระภาพ-บ้านป่วนไม่เป็นปกติ จึงเห็นควรว่า จะให้มันถึงแก่มะรุม (พหารจะเข้าไปเล่นงานศิลาอีก แล้วก็พบธงแดง- โท้งโบกอยู่)

สรุทธิ

อ้าย...อ้าย ไปเอาเรื่องมัน เวียนหัวเปล่า ๆ อ้ายกระเทยนี้จะมีอะไร นอกจากคัตกริษา ๆ บอ ๆ ของมันไปถามเรื่อง (กับศิลา) เฮ้ย มึงเก็บ ขงของมึงเสีย แล้วไปที่อื่น..

ศิลา

เก็บขงนี่หรือ ? ฉันไม่เก็บ....

สรุทธิ

งั้นก็ไปบอกที่อื่น.... ไปบอกให้หมูหมามันดู

ศิลา

ขู่ว่าจะไปบอกให้หมูหมามันดู ฉันบอกให้ฉันดูเองไม่ดีกว่าหรือ ? (แล้วก็ทำ เทนระบ่าโบกธงตัวเอง....โอ้อไปเอง พอจะเข้าหลุมหมามา...) ลากอน... (แล้วโบกธงท่าเอาทหารต้องพาตัวโอ้ออีก)

(ศิลาเข้า)

สรุทธิ

(สั่งพหาร) พวกมึงออกไปได้ (พหารเข้า ชาวเมือง ล่าสิน อยู่ที่นี่กัน....)

ชาวเมืองไปตามรุ่งมณี น้องสาวของข้ามา ลำสันไปคุมตัว อ้าย ขนพลมา
หาข้า

(ชาวเมือง ลำสัน เข้า)

สรฤทธิ

(หัวเราะก๊อง ญ่คนเดียว) พระราชาโง่เขลา... ยุบ-ราชันีชลาค....
กำลังทหาร อยู่ในกำมือของ เรา ทั้งพระเจ้าเวียงรายกับรายฟ้าเราจะขี้เลียบ
เมื่อไหร่ก็ได้ แะยังกอน.... เราจะต้องมีกำลังฝ่ายประชาชนหนุนหลัง....
อะฮะ ไม่แปลกอะไร... กำลังประชาชน อยู่ที่อายฉาซ้อ แล้วอายฉาซ้อสนับสนุน ^{๖๖}
ปลักรักใคร่รุ่งมณีน้องสาวของเรา.... (หัวเราะลั่น)

(ลำสันพาฉาซ้อซึ่งถูกมัดไขวหลัง ออกมา แล้วฉกฉวยลงพบ

กับพัน)

ลำสัน

มาแล้ว... ท่านขุนพล.... อ้าย ขนพล ^{ทำเสียง} อ้อที่ท่านขุนพลต้องการ

(สรฤทธิมีใคพูดอะไร มองอย่าง เป็นนัยไปทางหล่มทรงข้าม

แล้วจับเข่าเขี่ยนลงไปที่หลังของฉาซ้ออย่างดุเดือด พลัดมือชาวเมืองพารุ่งมณี
ออกมา พอรุ่งมณีเห็นสรฤทธิ เขี่ยนฉาซ้อย่างนั้นก็ร้องหวัดเข้ากัณฉาซ้อ)

รุ่งมณี

อย่า พี่สรฤทธิ อย่าทำฉาซ้อ เขาไม่มีความผิดอะไร ?

สรฤทธิ

ความผิดของมันเป็นคือของสมมุติคน เพื่อก่อการจลาจล มุ่งหมายจะมาปลงพระชนม์
กษัตริย์ และทำลายอาราขาริพาร โทษของมันควรแก่การประหารชีวิตมากกว่า
กว่าที่ข้าจะเขี่ยนมัน อย่าง เมกตาเช่นนี้... (สรฤทธิทำท่าแะมิดลั่นที่ใจ)

รุ่งมณี

พี่สรฤทธิ นึกว่าเห็นแกของ อย่าทำเขา.... อย่าฆ่าเขา....

สรฤทธิ

ทำไมจึงเกิดครั้นแทนมัน ทสมมา....น้องรักอย่าเขี่ยนฉาซ้อหรือ ?

รุ่งมณี

(รุ่งมณีสีกัก) ทสม....ไม่จั้นอ้ายนี่ก็ตาย....

รุ่งมณี

จะ นองส่งสารเขา - น้องรักฉาซ้อ....

สรฤทธิ

(หัวเราะ) อ้อ... พี่จะไว้ชีวิตมัน เพื่อเห็นแก่ความรักของน้อง... แก่เคียว
กอน... เฮ้ ลำสัน...ชาวเมือง พยุงฉาซ้อขึ้นมา...แก เชือกถอก....

(ชาวเมืองและลำสันแก เชือกที่ผูกฉาซ้อ แล้วพยุงฉาซ้อขึ้น)

ฉาซ้อ

เอ้า มึง-อ้ายสรฤทธิ มึงฆ่ากูให้ตายซะ... ทรมาณกูอย่าทำไม ? ฆ่ากู....

สรฤทธิ

รุ่งมณี...ไปบอกให้เขาหยุดคัณรณเสียที...

รุ่งมณี

(เข้าไปหาฉาซ้อ) ท่านหยุดคัณรณเสียเถิด แล้วทำใจเย็น ๆ ไว้ พี่สรฤทธิ
ยกโทษให้ท่านแล้ว ทั้ง ๆ ที่ความผิดของท่านถึงประหารชีวิต

รุ่งมณี

ขบใจ รุ่งมณีที่หวังคักอ้อ แก่ข้างเลอะ...ปลอญ...ปลอญให้พี่ชายของนาง
ประหารข้าให้ตาย....

สรฤทธิ

ข้าไม่อาจประหาร ^{ตัว}พี่ได้หรอก เพียงแต่ ^{ตัว}พองกอนข้ามาควมใจจริงว่าท่านรัก
รุ่งมณีน้องสาวกำลัง ^{ตัว}มีใจ....

2750

ตอบว่ารักผู้บิณฑ...นี้ ท่านจะมาเป็นไหนกับข้า ?

ไต่ถามหาไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม ก็ตามหาได้มา คำนึงถึงกับพัน แล้วเขียนรูปร่าง
ควบ(๕) ————— ทำไว้ ๕ (๕)

178

เคย หนูๆ สรรพสิทธิ์ นี่จะเขียนเรื่องมันดี หน้าข้าไม่ได้ ถึงกูไม่อาจจะทำอะไร
มึงได้ หากกูกาย กูจะเป็นผีพยายามมึง

สรุป

ถ้ายางนั้น ถอยมา...ว่าเจ้ารักงมนต์ของข้าแท้ดังสิ่งใด

รวม

(เข้าไปหาผ้าน้อย) คุณสิ ผ้าน้อย คุณ - ถ้าหาควาทานไม่ยากจะได้มี
ความผาสุกเพิ่ม บัดนี้หา ทานรักษา....

၁၇၀

ไม่ใช่เพราะกลัวบาดเจ็บ แต่ขาดความซื่อสัตย์ หัวใจ และสายเลือดของข้าก็
ไถ่ราคา รถมณี - ข้าราชการเหนือสิ่งอื่นใด

NIQV

(หัวเราะ) แล้วไปบอกเขา... ไม่น่าจะยุ่งยากอะไร หากว่าพบรักกับมณี
นางขาว... เขาจะรักไหม... เขาจะสนับสนุนให้รุ่งมณีและพัฒน์เป็นชดกันและ
กันอีกต่อไป แต่ทั้งนี้... ภาณุอานจะคงคอยแทนชาวยาง...

ជានិច្ច

บ. อภินันท์ เกิด จะให้ขาดบ. แทน ยะโรทาน ส่วนรับการไต่ถามดีมาเป็นคู่ชีวิตของข้า
ชายินดีดีจะไหนาน....

১৩৩৩

ประเสริฐ... ประเสริฐยิ่งนักแล้ว... มา..มา.. มารับ รุ่งมณีไปไว้ในอ้อมอก
แขนของท่าน (จึงพาตัวมาทะลุกลองกาดรุ่งมณี) เอาละ แล้วตามอาบ... ขา
จะขยี้สิ่งที่เจ้าควรจะทำแทนชาบาง....

(สรภทน์นำ รุ่งมณี ผาสุก ขาวผอง และดำสนธิ์เข้า)

(ฟ้าเรียงร่มกับมาระยาตออกมาอีกทางหนึ่ง ฟ้าเรียงร่มก็อดวยเหลา

ฟ้าเรียงรณ

คราวนี้ต้องให้สวยให้ได้ มาระยา แม่เมียรัก...ไป - ไปเจ็ดเสด็จจากวัง
ออกมา สวยสราภกับยานี

มาระยา

เขาฝึกแล้ว นาราคาฉจริง นี่ความจริง เราไม่คงดินรณะไรให้มากไป
อีกตาแก่นันก็ของตาย แงงแวมเก็บที่แล้วนี่นะ

พว เริง รณ

เขาคู่นี้ นี่ฉันปลดปล่อยให้หมด ฉันเป็นเครื่องมีให้เขาเท่านั้นแล้วโลมพิศเคี้ยวถึงเกิด
เสนหาภักดีมาเกิดขึ้นมาเขี้ยวรี? พินาศนี้ถ้าไม่เกรงวาประชาชนจะหาว่า
ฉันลบหลู่พระชนม์ ฉันจะใส่ยาพิษให้หมดคนอย่างที่เขาสรุทฉันเร่งเร้า
ฉันอีกเคี้ยว-สรวรรคไปเลย...

มาระยา

อู๋ ทานลูกก็ เล็ดตึงมะดัดขึ้นหน้าแล้วใหม่ละ อู๋ถามว่าที่อู๋นิย อดตัว เป็นชู้กับ
ราชาแก้ไพราะเห็นแก่นานหรอคะ... อู๋ แล้วยังมวากันไต่... (จบ)

๒
ฟ้าเรียงรถ

(ปลบ) โอ้ ขอโทษที ผัวปากชั่วไป... เอาจะ... ไปแจ้งเสด็จมาได้แล้ว

ไปขอรับ เจ้าพนักงาน เมื่อ พร... ท่านหนึ่งพระราชคดกแก้ฉันโดยไว

แล้วรีบปราชญ์ไว้โรงกกแกเหลือน เมื่อนั้น

(มารยาเข้า ฟาเวียงรณสมยาพิชกับด้วยเหล้า คีลาออกมา
แถมมองแล้วหลยเข้าไป)

ฟาเวียงรณ (มนมณคนเคี้ยว) อีกไม่ช้าพระราชาคงจะสวรรคต...ประชาชนแลเห็นว่า
ยุพราชรายฟามา ๆ มอ ฟ ไม่สามารถจะปกครองประเทศชาติได้ เสวกฉกร
ก็คงจะไม่พนหมื่อเรา.....มันง่าย - ง่ายเหลือเกิน

(มารยาพยุ่งพระเจ้ากรุง เวียงรายออกมา)

เวียงราย วันนี้ แหมมารยาจักระบ่าวว่าฟอนอะไรกร๊ม ๆ มาให้ฉันดูอีกละ ค่ะ แม่คุณ
ช่วยทอตาฉันให้พระมณกระช่วยขึ้นอีก เอาแต่บ่าวว่าฟอนเท่านั้นนะ อีก
อรรคมาเสนาบดี ฟองพอย หัวเห่งไมเออ เห็นเข้าแล้วฉันไม่สบาย....
(เห็นฟาเวียงรณ) โสตาย อยู่นี่เอง... ฮยา... ฮยา... ครวักกับไ้ใส่ฟองฉัน
ไป... ไปเปิดทองคำในท้องพระคลังไ้ ฉันให้อีก 20 แห่... ขอฮยาคนเดียว
ฮยาแตกอกฉัน.....

ฟาเวียงรณ (ท่าความเคารพ) ขอเคระ ะไรกับพะยะคะ ข้าพทศ เจ้าไม่เลยคิดจะนำออก
ครวักกับไ้ใส่ฟองพระล้งค์เลย ข้าพทศ เจ้าจะลงโทษฮยาคนหมิ่น เป็นฮยาบ เมีย
ข้าพทศ เจ้าทางหาก ข้าพทศ เจ้าจะเอามัดแทงมันลงไปหลินบี่ แล้วแหะมา
ที่ฟอง.....

เวียงราย พอแล้ว...พอแล้ว...ฉันใจจะขาดฮยาแล้ว...โฮอ เห็นฮยา... เห็นฮยา
เหลือเกิน

ฟาเวียงรณ (เอาด้วยเหล้าผสมยาพิษถวาย) ขอเคระ เสวยน้ำจันทนพะยะคะ แกเห็นฮยา
เวียงราย เหล้าเระ... ฉันไมเออ...

ฟาเวียงรณ มิโคพะยะคะ น้ำจันทนผสมโสด เสวยแล้วจะสำราญพระทัย....

เวียงราย สมายใจรี ? เออ...ฮยาใจมาก...นี่ ฮยาเรื่องคนที่เขาจะเป็นฮยาบแม่-
มารยาของเจ้านะฮยาไปคิดเล่นนะ.....

ฟาเวียงรณ พะยะคะ เสวยน้ำจันทนผสมโสดถวายแล้ว ข้าพทศ เจ้าจะไม่คิดแตกอก
ใครเลย....

เวียงราย แหมคี่จริง ถ้างั้น เอามาฉันจะกิน...กินให้หมดเลย....

ฟาเวียงรณ คิมเถอะพะยะคะ คิมให้หมดเลย

เวียงราย เคี้ยวจน...แหมฟาเวียงรณ ฮยาไปคิดครวักกับไ้ใส่ฟองใคร มันเป็นการจอง-
เวร ไม่คี่ทรต ฉันฟังแล้ว-หวาดเสียว

ฟาเวียงรณ พะยะคะ

เวียงราย คี่มาก...สมายใจ ฉันสมายใจเหลือเกิน...เออ แหมมารยาเรียกเด็ก ๆ
มันมาจระโกลโลดเล่นในฮยา บ้างสิ คิมเหล้าถวยมันจะโคกลอง ๆ คอ

(ศิลาในเครื่องหนึ่ง เชน เคยโลกออกมา)

ศิลา

มาแล้ว... อีเล็ก ๆ มาแล้ว... (ศิลากะทำการร้ายรำไห่)

ฟ้าเวียงรณ

ไม่... มาอีกแล้ว อ้ายกระเทย.... ไป. ออกไป....

ศิลา

ไม่ออกไป จะร่ำถวายพระราชาให้สมายพระทัย

เวียงราย

สมายอะไรกัน... ญเวียนหัว... ออกไป....

ศิลา

ข้าพุด เจ้าไม่ออกไป...

ฟ้าเวียงรณ

มีงชักขึ้นพระบรมราชโองการหัวจะขาด

ศิลา

(เผยตัวของอาจ) มีงนะแหละหัวจะขาด... มีงจะปลงพระชนม์พระราชาด้วย
ยาพิษ... มีงนี้กว่ากูเป็นกระเทย ? ถึงกูจะกระเทยก็กระเทยที่เป็กระเทย
โวย ไม่ใช่โก...

เวียงราย

อะไรกัน ?

ศิลา

อาจ... เพราะลายเป็นมมยาพิษ - อย่าคุมพะยะคะ....

ฟ้าเวียงรณ

เออ มีงใส่ยาพิษ... มีงจะ เป็คน... พหาร... พหาร

(พหาร ออกมาสองคนก็ฉม ศิลาฉกเข้าใน เอาดาบขึ้นไว้สองเล่ม
ออกมา)

ฟ้าเวียงรณ

พหารจิมมัน... อ้ายนี้จะคิดกบด...

(พหาร เข้าสู่กับศิลา แล้วมีพหารตามออกมาอีก ศิลาสุคจะรับมือ
ได้ก็ถอยเข้าไป พหารตาม)

เวียงราย

อะไรกัน.... อะไรกันนี้ ? ยุงกันไหมแล้ว... ฉิมจะเป็นลม....

ฟ้าเวียงรณ

เป็นลมหรือพะยะคะ ? เสวย - เสวยน้ำจันทน์ถวญนี้....

เวียงราย

ก็อ้ายนั้นมัน อกว่ามียาพิษ ฉิมจะคุมเข้าไปยังใจ... ฉิมไม่คุม

ฟ้าเวียงรณ

ของคุมพะยะคะ... ไม่งั้นข้าพุด เจ้าจะแตกอกอ้ายคนที่ เป็ชู้กับ เมียข้าพุด เจ้า

เวียงราย

ฉิมไม่คุม (ปัดถวญเหล่าทั้ง)

ฟ้าเวียงรณ

อาว ทกเสียอีกแล้ว... มาระยา ไป - ไปเอาเหล้ามาอีกถวญหนึ่ง

(มาระยาจะวิ่งเข้าไปก็เจอเอาสรฤทธิซึ่ง ออกมา)

สรฤทธิ

เหล่าอะไรกันอีก ? ไม่คงทรอกแม่... ข้าเปล่า ๆ (สรฤทธิชักมีดข้างเข้าไป)

.... เอาอย่างนี้เถอะ

มาระยา

จะทำยังงัยกับลูก ?

สรฤทธิ

ขามันเลย..... งายก็...

เวียงราย

ฆ่าใครกัน ? สรฤทธิฆ่าฉิน ? ขวดย... ขวดย... มาระยาฟ้าเวียงรณ

ขวดยฉินควย

(มาระยากับฟ้าเวียงรณกับสรฤทธิไว้)

ฟ้าเวียงรณ

อย่าลูก... อย่าใจผม ผมบอกแล้ว ถ้าทำอย่างนี้ประสาชจะสาปแช่งเอา

สรุทธิ

ประชาชนจะ... เวลานี้กำลังประชาชนส่วนหนึ่ง อยู่ในกำมือของ...
แล้ว... พลิก... ..

ฟ้าเวียงราย

เราจะให้ชวาเป็นกบฏ เวลาพอใดครองราชสมบัติจะถูกประณามว่าเป็น
โจรแห่งราชบัลลังก์ เราควรจะทำให้นายเนี่ยน... มาระยา... เข้มแข็ง
เข้าไปข้างในเสีย... เร็ว

(มาระยาประครอง เวียงราย)

สรุทธิ

หลีกพอ....

ฟ้าเวียงราย

พอไม่หลีก.... เจ้าจะทำการหักท้าวอย่างนี้ไม่ได้... นี่พ่อตั้งในฐานที่พ่อ
เป็นอรรคมหาเสนาบดีนคร เวียงรายนะ

สรุทธิ

แต่ลูกเป็นขุนพลแห่งนคร เวียงราย เหม เคียวกัน... เวลานี้กำลังและความ
เป็นใหม่เป็นของลูก

ฟ้าเวียงราย

แต่เจ้าจะให้ความเป็นใหม่นั้นสังหารพระราชชายาอย่างลูกอาจไม่ได้

สรุทธิ

ความเป็นใหม่ของขุนพลสรุทธิผู้นี้ สังหารทุกสิ่งทุกอย่างได้ไม่เลือกหน้า แม้
มันผู้นั้นจะเป็นพ่อ....

ฟ้าเวียงราย

หมายความว่า มึงทรยศ - มึงกล้าจะฆ่าพ่อเขี้ยวรี ? อ้ายสรุทธิ

สรุทธิ

ถูกแล้ว เมื่อก่อนลูกทูลการฆ่าพระราชชายาเพื่อความเป็นใหม่ของพ่อเอง ลูกก็
กล้าพอจะฆ่าทั้งพ่อและพระราชชายา เพื่อความเป็นใหม่ของลูก

(ฟ้าเวียงรายโกรธ ความตกใจของสรุทธิเล็ก ๆ บัณฑิตจรรณพ)

สรุทธิ แก่เด็ก-สรุทธิแห่งฟ้าเวียงราย)

มาระยา

ว้าย ตายแล้ว สรุทธิฆ่าพ่อ

(มาระยาปล่อยเวียงรายวิ่งเข้ามา สรุทธิกับมาระยาผู้เป็นแม่

ของกันเองลงไปพบสลบทางมุมหนึ่ง แล้วสรุทธิก็วิ่งสามซุมเข้าหาเวียงราย)

สรุทธิ

ที่นี่มีละ ราชานะ... ชีวิตของมึงคือความเป็นใหม่ของกู.... ตำแหน่งพระ-
ราชาก็ถูกลงทุนด้วยชีวิตพ่อของกูเอง.....

เวียงราย

(ลมกระเสือกกระสนตกใจกลัว) อ้ายสรุทธิ... (แต่สรุทธิไม่หยุดเวียงราย

หนีไปทางประตู สรุทธิแหงเข้าไปที่หนึ่งเวียงรายร้อง "ช่วยด้วย ลาย

สรุทธิมันฆ่าฉัน... ช่วยด้วย" แล้วเวียงรายเปะปะหายเข้าไปในประตู

สรุทธิตามเข้าไปทางถึงข้างใน เสียงเวียงรายร้อง "โอย ช่วยด้วย....

ช่วยด้วย" จนเงยหายไปแล้ว)

(เกษาแก้ววิ่ง ออกมาพบเห็นศพพ่อก็เข้าไป)

เกษาแก้ว

โธ พ่อ... สรุทธิฆ่าพ่อเสียแล้ว (ร้องไห้)

(ความกลัวและความออกมา)

นางสาว

เสียดใจพอร้อง... อ้ายสัตว์สฤทธิมันฆ่าเจ้าพ่อแล้วกระมัง ไช้ นี่เรามา
สายไปเสียแล้ว

(กฤษณาละจากเงาะแก้วไป เงาะแก้วขวางไว้)

เงาะแก้ว

อย่า ราชบุตร (แล้วเห็นท่าทีและเครื่องแต่งกายของกฤษณาที่ปลาดใจ)

เอะ นี่พระองค์... ราชฟ้า หรือว่าใครกัน ?

กฤษณา

อย่าสงสัยเลย... เงาะแก้ว ราชฟ้าหรือกฤษณา ก็อย่าคิดเลย... :

เงาะแก้ว

ปลัดขานเอะ ชวตของการจะพบ อ้ายสัตว์สฤทธิ... มันก็ด-มันฆ่าเจ้าพ่อ
หม่อมฉันคิดว่า พระองค์ควรจะยับยั้งพระทัยไว้ก่อน ที่สฤทธิมันจริง หม่อม-
ฉันรู้ เรามีแผนการฆ่าเจ้าพ่อของพระองค์แล้วก็ฆ่าพระองค์ด้วย

กฤษณา

อ้อ ชวตของการจะพบมัน-อ้ายสฤทธิหรือตัวข้า.... ใครจะฆ่าใคร ?

ชวตของการ เปรียบเหมือนกับมันตัวสัตว์

เงาะแก้ว

แต่พระ พงศ์จะไม่มิโอกาสพบกับที่สฤทธิตัวสัตว์เลย ที่สฤทธิเตรียมกำลัง
ทหารไว้มากสำหรับแผนการฉกฉวยครั้งนี้ หม่อมฉันเกรงว่าพระองค์จะนำตัวไป
ตกอยู่ในระหว่างอันตราย ทางที่ที่พระองค์ควรจะกลับไปหาทางด้านสวนพระ องค์
หรือไมก็กอง-ทัพพระราชามาทำการปราบปรามจะเหมาะกว่า.... เชื้อ
หม่อมฉัน เอะ

กฤษณา

เงาะแก้ว... จะให้ข้าเชื่อนางหรือ ? นางเป็นน้องสาวของสฤทธิ แก่ข้า

เงาะแก้ว

ความเป็นพี่เป็นน้องของหม่อมฉันและสฤทธิไม่มีความหมายอะไรแล้ว สฤทธิ
ฆ่าพ่อของข้าเอง หม่อมฉันมีแต่ความแค้น... แค้นความสวามีภักดิ์ที่พระองค์
นั้นมีความหมายเท่าชีวิตของหม่อมฉัน... เชื้อหม่อมฉันเกิด หลบไปเสียก่อน
ชีวิตของพระองค์กำลังเป็นที่ต้องการของเหล่าร้าย เชื้อหม่อมฉัน... ไม่ก็ฆ่า
หม่อมฉัน เสียหากจะยังคิดว่าหม่อมฉันหวังร้ายต่อพระองค์

(กฤษณาจับไหล่ เงาะแก้วทั้งสองข้าง จ้องดูหน้าตา)

กฤษณา

ขบขัน เงาะแก้ว... ข้าเชื่อนาง แต่อะไรทำให้นางหวังคิดฆ่าเช่นนี้... ?

เงาะแก้ว

หม่อมฉันใจกล-ใจกลิ้งแล้ว พระชนม์ชีพของพระองค์คือชีวิตของหม่อมฉัน...

กฤษณา

ข้าเข้าใจแล้ว เงาะแก้ว (กฤษณาโอบกอดเงาะแก้วไว้นาน)

(อง เหมฉลื่นออกมา เห็นภาพกฤษณาและเงาะแก้วกอดกันก็ถึง)

อง เหม

(อุทาน) กฤษณา....

(กฤษณาละจากเงาะแก้วไปหาอง เหม)

กฤษณา

อง เหม มาพอกีที่เดียว ข้ากำลังต้องการพบ.... สำเร็จไหมเรื่องนั้น ? ม.ลิ.อ

(อง เหมมิได้พูดอะไรเลย ทบทนาทุกคำที่ตนได้พูดแล้วร้องไห้)

(กฤษณาจะวิ่งตาม ทันใดนั้นเอง ทหารหลวงที่ฉกฉวยตัวเขามาหมด

ทุกคน สฤทธิ ออกมาจากประตูกลาง กฤษณาออกมาอยู่ กลางเวที

สรุทธิ์
เกษแก้ว

ทหารซิม... นี่อายใจรอกุณดาบึง อาจเข้ามาปลงประณมน์ในหลวง
ไม่จริง... ใบจริง... ซาร์ (สรุทธิ์ซิม เกษแก้วกระซามา แล้วทบทึงไป)
(สรุทธิ์และทหารก็ย่างเข้าไปถึงกุณดา)

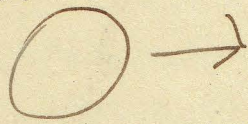
เสียงตาม

สรุทธิ์

ในที่สุด มึงก็ไม่วุ่น - มื่อกุ อายกุณดา ไปทั้งอาจารย์และลูกศิษย์....
อย่างนี้... เนะเฮย แม่แกอาจารย์มึงที่วาทักศิษย์นี้ - กุยังพบवाल เดีย

แหลกเหลว

ไฟ วุฒามมหิศจรรย
อนุกร มหิศจรรย

(กุณดาตัวคินหนีไป)

ด.ม.ม.น.ก

ตอนนี้ ให้เปิดของกลาง เวทีสำหรับกุณดาโคกลงไป เมื่อโคกลงไปแล้ว
มีคนขางกลาง คอยเอาไฟกับจุดขึ้นที่ของนั้น แสดงว่ากุณดาหายไปโดย
ปริหารย

กฤษณาอินทรา

ของ ส. ยาสินจินดา

ฉาก ๕

ฉาก เป็นฉากหมู่บ้านเพียงนาหนึ่งเกี่ยวกับฉาก ๔

เวลา ไม่จำกัด

ดนตรี เพลง เสร้าให้ชื่อว่า * ฝักร...ความรัก* หรืออะไรก็ได้

เปิดฉาก องเหมเดินระหัดระหายออกมา แสดงความน่าสงสารระทมใจ
แล้วร้องเพลง เป็นใจความบอกความรักและความเศร้า ความลวงของมนุษย์
จบ เพลงแล้วหันมาร้องไห้

(นาช้อออกมา)

นาช้อ

องเหม กลับมาแล้ววิวิพิศใจเหลือเกิน ความแค้นของเราพาเราเข้าไปสู่ที่
ลำบาก แลความแค้นอีก เหม่สนทนกันที่พอให้ไปไต่ถามกับความรัก... อา
รุ้งมณี... (พิศเห็นองเหมร้องไห้) อ้าว อะไรทำให้เธอร้องไห้....?

องเหม

(หัวเราะแค้น ๆ) ความรัก...ความรักนี่ซี... แลความรักกำลังทำให้
น้องไปพบกับความแค้น....

นาช้อ

ความรัก....น้องรักใคร่? อ้ายใจรักคนไหนหรือ?

องเหม

ทั้งกฤษณา และบุพราขรายฟ้า

นาช้อ

อะไรกัน? ความรักของน้อง เป็นของชายสองคนหรือ?

องเหม

กฤษณาและบุพราขรายฟ้าเป็นคน ๆ เดียวกัน - เป็นคนเดียวกันน้องมณ
หัวใจให้ แลซึ้งหัวใจของน้องเสีย... เป็นคนลวงล่อ... สับปลับ... กลับกลอก
...หลายใจ... โธ่ สาธุพิศ...

นาช้อ

ถ้าหากกฤษณาและบุพราขรายฟ้าเป็นคน ๆ เดียวกัน แล้วมันจึงสาธุมาซึ้ง
หัวใจของน้อง... อา ทุกสิ่งทุกอย่างก็ง่ายเข้า ที่ไม่ลองใช้เวลาซักคืบใจ
อะไรอีก... ข้อดีของระหว่างพี่กับคุณพลสรุฤทธิ์ก็จะเห็นผล รุ่งมณีจะบอก
เป็นของพี่

องเหม

เอะ หมายความว่าอะไรกับพี่?

นาช้อ

หมายความว่าพี่จะช่วยล้างแค้นให้ น้อง และน้องเองก็จะไต่ถามแทนความ
ลวงล่อ/ปลับของชายคนนั้นรักอย่างสาสม โดยการสะสมกำลังชาวบ้าน
เพียงนาของ เราให้แก่อุณพลสรุฤทธิ์ทำการชิงราชสมบัติจากนายฟ้า
ชิงราชสมบัติ.....เราจะช่วยเขาแก้แค้นไหม?

องเหม

นาช้อ

อย่างคิดอย่างนั้นสิ... เราจะไม่วางใจถึงผลทางการเมืองเลย เราทำทุก
อย่าง เพื่อเจม้เจม้ของเรานั้น ความต้องการของพี่คือรุ่งมณี ความ

ต้องการของน้องคืออยากเห็นความหลายใจของกฤษดาหรือรายฟ้า เหล่านี้
อยู่ที่เรานำพวกของเราเขาเป็นฝ่ายขุนพลสรยุทธ เท่านั้นเอง
อง เหม ถ้ากำลังฝ่าย-ประชาชน เป็นของสรยุทธ รายฟ้า-กฤษดาจะกองพายแพและ
สูญเสียราชสมบัติ

อง เหม

ราชอ

อ้อ แหมนั่น มันจะเป็น เสมือนหมาขี้เรื้อนตัวหนึ่งที่คลานมาตาม อยู่แพ เทา
น้องในที่สุด...ยังใจ ตกลงไหม ?

อง เหม

ราชอ

แทนองโคเกลียดกลฉ้อให้พวกเรา เป็นฝ่ายกฤษดาแล้ว
มันไม่ยากอะไรเลย เราหาเหตุผลเกลียดกลฉ้อเสียใหม่ให้เป็นฝ่ายขุนพล
สรยุทธไปเสีย เรื่องนี้ให้พี่จัดการก็แล้วกัน ว่าแทนอง เอะอะไรพี่ใจหายไหม?

(อง เหมคิดยังไม่ตก รักก็รัก แค้นก็แค้นกฤษดา พอดีกำปั้น อิมแปง
สร้างคำ และชาวบ้านถืออาวุธ ออกมา)

กำปั้น

อิมแปง

ที่ว่าไว้...เอาหรือยัง? อง เหม...พวกเราพร้อมแล้ว...

อ้อ พี่ชายผมพอดีทีเดียว แม่อง เหมเชื่อว่าในเมืองจะเกิดกบฏ...มะ...
มา...เราไปช่วยปราบกันดีกว่า

อง เหม

สร้างคำ

อง เหม

(สพท้าวราชอ - ราชอขมึนท้าว) เกี้ยว...เคี้ยวก่อน...

อ้าว เคี้ยวทำไมล่ะ มันจะกบฏกัน...มันใคร ? หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้น ?

(อีกอีก สพท้าวราชอ - ราชอแฉะที่ตัวเอง) เปลา... เปลา...ไม่มีอะไร
หรืออ...งา...ตามพี่ชายขอเขาไปเถอะ เขามีธุระจะพูดด้วย...

ราชอ

เออ ข้ามีธุระจะพูดอะไรกับพวกมันสักหน่อย ตามข้ามาเถอะ

(ราชอพาพวกชาวบ้าน กำปั้น อิมแปง และสร้างคำเข้าไป)

(อง เหมคิดแล้วหันมาลง เขม เคียง กฤษดาออกมา)

กฤษดา

อง เหม

อง เหม...หันมาที่น้อง พี่ตามเก็บท้าย...

(แกล้งทำเป็นมึน แล้วแสรงบนบน) อ้อ พระพุทธารายฟ้า เสด็จมาที่นี้
ทำไมเพคะ ? ผิดทางแล้วกระมังเพคะ ที่นี้มีแต่ป่าเขาลำเนาไพร ไม่มี
ความสวยงาม...ไม่มีดอกไม้สวย ๆ ที่พระองค์จะทรงเสด็จไปชมหรือ
ขี้ทิ้ง...

กฤษดา

โอ้ อง เหม นี่เธอยังเข้าใจผิด ยังโกรธพี่อยู่หรือ ? ถึงได้ประชดพี่
อย่างนี้ พี่รักอง เหม - รักหัวใจจริง แก่สำหรับ เกษแก่เห็นความจงรักภักดี
ของเธอ ทำให้ พี่ต้องสงสาร ความรู้สึกของพี่มีกับอง เหมและ เกษแก่ผู้นั้นคน
ละอย่างกัน นี่รัก - นั่นสงสาร แต่อย่างไรก็ตามไม่ทำให้พี่รักอง เหมไป
เลย เรียกพี่ว่ากฤษดานะ - อย่าเรียกพี่ว่ารายฟ้า...พี่เป็นกฤษดาของ อง เหม
อ้อ แล้วก็เป็นรายฟานางแม่ เกษแก่ใช้ไหมเพคะ ? พี่ยังเท่านั้นก็แสดงแล้ว
ว่า พระองค์นะเป็นคนปลิ้นปล้อนสองหน้า โกหกข้าเจ้าแม่แต่เพียงข้อ แล้ว
ทำไมยังมีความรักของพระองค์ที่ประทานให้แก่ข้าเจ้าจะไม่ใช้ความลวง

อง เหม

กฤษดา

โอ้... อองเหม... สิ่งที่มีให้ผม คงคือความรัก และที่เฝ้ารอที่จะได้รับความรัก
จากคุณตลอดไป...

อองเหม

ข้าเจ้าไม่มีความรักจะถวายให้... พระองค์เสด็จนิวัติทางเดียวแล้ว... ที่ไม่มีแต่
ความเกลียดความชิงชังของพระองค์ ถ้าทรงเชื่อบ้างข้าเจ้า... เสด็จไปจากที่นี่
เสีย...

กฤษดา

ที่ไม่ไป... จนกว่าอองเหมจะรับว่ารักพี่...

อองเหม

ข้าเจ้าเกลียดคุณพระองค์...

กฤษดา

ไม่เชื่อ... คุณเหมรักพี่จะตายไป... ปากเกลียดแต่ใจนะรักพี่ (เดินเข้าไป)

อองเหม

เกลียด... อองเหมเกลียดคุณพระองค์...

กฤษดา

มีอะไรพิสูจน์ว่าอองเหมเกลียดพี่

(อองเหมทบทวนากฤษดา 1 ครั้ง)

กฤษดา

อองเหมรักพี่ แต่โกรธพี่ ทำเกิด - ยิ่งกว่าคบกันได้... ข้าพี่เสียด้วยความรัก

(อองเหมทบทวนากฤษดาอีก 1 ครั้ง กฤษดาวิ่งทวนอองเหมเข้ามาพบ

อองเหมปลื้มทบทวนอีกครั้งแล้ววิ่งเข้า กฤษดาจะถาม สรรพสิทธิ์ ออกหลุมใน

ตรงข้าม)

สรรพสิทธิ์

อายกฤษดา

(กฤษดาขงกัหันมาเผชิญหน้าสรรพสิทธิ์ ๆ ย่างเข้ามาทบทวนด้วยทวาร
หลวง กฤษดาถอยเล็กน้อย ก็พอสักของเหมออกมา ออกมาพร้อมด้วยผ้าเช็ดและ
กำปั้นตะโขง หินแปง และส่างคำ รวมทั้งข้าวบาญ...

อองเหม

หยุด กฤษดา....

(กฤษดาหันมาทางนี้กับพลายคำของทุก ๆ คน)

สรรพสิทธิ์

อายกฤษดา... มึงกับพี่พบกันอีกครึ่งหนึ่ง... อย่างนี้นะ... ถ้ามึง เป็นลูกผู้ชาย
จริงมึงก็ลองกล้าเผชิญกับผลกรรมของมึงที่มึง อาจทำลายหัวใจของ (อองเหม) ...

กฤษดา

อ้อ ครึ่งนี้ข้าไม่หนีหรอก ถ้าสิ่งที่ข้าจะพบนั่นคือความ-จริง ข้ายอมแลกแม่
แต่ชีวิตของข้า

สรรพสิทธิ์

แน่นอน ความจริงนั้น มึงอย่าใจรักกฤษดาเป็นผู้ลอบเข้าไปปลงพระชนม์พระ-
ราชาในพระราชวัง ทหาร... ขามัน....

(ทหารท่าทางจะเข้ามา)

กฤษดา

หยุด ทหาร - มึงกล้าจะทำร้าย กู - ยุพราชรายฟ้าเขี้ยวหรืออะไร ?

สรรพสิทธิ์

อายโจทก์ - มึง... อายโจรกฤษดา

อองเหม

เคียดกู... ข้า... - คน ๆ นี้เป็นคนปล้นปล้นสองหน้า.. เขาเป็นทั้งยุพราช
รายฟ้า และขุนโจรกฤษดา

กฤษดา

ขบใจมาก อองเหม... ถูกแล้ว ข้าคือยุพราชรายฟ้า และขุนโจรกฤษดา ถ้า
ข้าเป็นยุพราชรายฟ้า - ข้าจะมีพระราชภาระราชกิจ เป็นอันมาก เกิดเกล้าของ

ข้าพเจ้าไม่ว่าอะไร - แต่มีงั้นนี่ - ล้ายสรยุทธ มีงั้นเป็นคนสละปลงพระชนม์เจ้าพ่อ
ของข้า ที่ข้าปลงเป็นขุนโจรกฤษดาภิเษกที่จะกำจัดอำนาจกรรมของมีงั้น
เดี๋ยวอย่าพูดมาก...มีงั้นจะเป็นบุพราชนหรือขุนโจร มีงั้นก็อาจหาพระราชา
เพื่อจะชิงราชสมบัติ...ทหารจับ

สรยุทธ

กฤษดา

ทหารหยุด พระราชาสวรรคตไปแล้ว ชัด - บุพราชนร้ายฟ้ามีฐานะเป็น
กษัตริย์แทน ใครหาร้ายข้า-ชดค่าข้า มันผู้นั้นได้ชื่อว่า เป็นกบฏ...พวกมีงั้น
จะเป็นกบฏกันหรือ ? (กับชาวมาน) พี่น้องทั้งหลายทุกคนแน่ใจแล้วหรือว่า
ข้าปลงพระชนม์เจ้าพ่อของข้าเอง ตามใจเขามาซี้ แล้วยังริษยา พวกเจ้า
จะเป็นผู้รับมาบ-ได้ชื่อว่า เป็นกบฏ

(พวกชาวมาน อีกอีกมองหน้ากัน)

สรยุทธ

กฤษดา

พี่น้องทั้งหลาย อย่าฟังมัน - มันเป็นผู้ปลงพระชนม์พระราชา
พี่น้องทั้งหลายอย่าฟังมัน - มันนะแหละเป็นผู้ปลงพระชนม์เจ้าพ่อของข้า
เพื่อชิงราชสมบัติ...

ผาฮ่อ

จะให้พวกเราเชื่อใคร ? เรา - พี่น้องชาวมาน เพียงผายินดีกำจัดอาชญา
กษัตริย์ปลงพระชนม์พระราชาทุกคนไม่ว่ามันผู้นั้นจะเป็นบุพราชนหรือว่าใคร ?
เชื่อข้า...ผาฮ่อ...อย่าลืมความรับผิดชอบที่ใดให้กันไว้

สรยุทธ

ผาฮ่อ

(คิดแล้วตกลงใจ) เอาพวกเรา...จัดการกับมัน - ล้ายโจรกฤษดา

(รุ่งมณี กับศิลาออกมา)

รุ่งมณี

ข้าทูลถาม ผาฮ่อ...อย่าหาร้ายกฤษดาและบุพราชนร้ายฟ้าคนนี้ พระองค์เป็นผู้
บริสุทธิ์ คนที่ปลงพระชนม์พระราชาคือสรยุทธ มีงั้น
มีงั้นเลือกฆ่าไม่ว่ารุ่งมณี ? ที่ปรากฏ อย่าลืมว่านี่คือพี่ของมีงั้น...
ล้ายโจร มีงั้นกะถูกเล็กเป็นพี่เป็นน้องกันที่ นอกจากปลงพระชนม์พระราชา มีงั้น
ก็อาจหาพ่อของมีงั้นเอง (กับผาฮ่อ) ผาฮ่อ...คำมั่น สัญสาธนะอะไร
นั้น - เลิกกัน...ข้ายอมเป็นของท่านโดยใจจริงของข้า - ไม่ใช้คำมั่นสัญญา
(หยิบดาบผาฮ่อส่งให้กฤษดา) ขอถวายคม เล่มนี้ให้พระองค์ ล้างกับสังหาร
อาชญาคนปลงพระชนม์ในหลวง - คนที่ฆ่าพ่อของมันเอง และพ่อของข้าเจ้า...

สรยุทธ

รุ่งมณี

ศิลา

(กำลังยืนมาข้างหน้า มีคนทหารหลวง อยู่ โยนดาบให้กฤษดาอีกเล่มหนึ่ง
กฤษดารับไว้) นี่อีกเล่มหนึ่ง สำหรับสังหารกำจัดไรที่อาจหาอาชญาของ
พระองค์ และอาจารย์ของข้าเจ้าตายอย่างทารุณ

กฤษดา

(กับสรยุทธ) บัดนี้ มีงั้นมีความผิดสองมือ และถูกทั้งสองมือ ให้ ฟ้าเป็นผู้ชำระ
ใครเป็นผู้ปลงพระชนม์พระราชา - ใครเป็นผู้ควรจะได้ราชสมบัติเวียงราย
ถ้ามีงั้นฆ่าได้...มีงั้นเป็นผู้ชนะ - คุ้มกันให้ตำแหน่งพระราชาแก่มีงั้น...

(กฤษดา กับ สรยุทธ สู้กันแล้วถอยด้วยดาบสองมือ อย่างดุเดือด จากสองมือ

หลุดไปเป็นมือเดียว)

กฤษดา

(แห่งสรภคย์โคกหนึ่ง) นี่สำหรับเจ้าพ่อของกู (แห่งสรภคย์โคกหนึ่ง) นี่
สำหรับอาจารย์ของกู

(สรภคย์ยังไม่ตาย ดูท่าชกกฤษดากระเด็นไปพร้อมกับดาบ สรภคย์
ชักมีดขึ้นจะขว้าง เกษแก้วออกขวางหลับ ขว้างมีดปักอกสรภคย์ สรภคย์ล้ม
ลงขาดใจตาย)

เกษแก้ว

นี่สำหรับพ่อของข้าเอง (แล้ววิ่งไปประคองกฤษดาขึ้น)

กฤษดา

มาช่วยข้าทำไม เกษแก้ว ? ข้าต้องการมัน... ข้าต้องการมัน... ข้าต้องการมัน...
ความจริงมันจะตายอยู่แล้ว หมอฉันหาช่วยพระองค์ใหม่ตายเร็วเข้า....
ขอให้เกษแก้วไปช่วยพระองค์นางเกิด

เกษแก้ว

ศิลา

เห็นกันว่าบุพการีตายไปแล้ว ข้าแทนงพระราชาเป็นของพระองค์
ใช่... ..

กฤษดา

ยังชาวยังไม่ชนะ ยังมีคนที่เขาคงการจะต่อสู้กับข้าอีก

(กฤษดาเดินเข้าไปหาชายชราโดยมีดปลาย เข็มประจันหน้ากับชายชรา
ชายชรารุกลงแทบเท้า)

ชายชรา

ขอให้พระราชาจงทรงพระเจริญ... ข้าเจ้าขอถวายชีวิต

(กฤษดาambilดาบอย่างประณีต แล้วเดินผ่านไปยังองเหม ซึ่งขึ้น
ถึอคาบ กู) (๗๖๓๗) - ๗๖๓๗ - ๗๖๓๗

กฤษดา

บัดนี้ ถึงเวลาแล้ว... สงหารพิไล หากองเหมยังเกลียดชัง

(องเหมยกดาบขึ้น แล้วตีดาบ ร้องให้ จะวิ่งเข้า กฤษดาวิ่งเข้ามา
กลัดไว้แบบ ตก)

กฤษดา

ในที่สุด น้องก็มาที่ไมไ่... ยิ่งรักที่ใช่ไหม ? ความรักของน้องรุนแรงนัก
แกล้งแสดงว่าไม่รัก แต่เห็นน้องรักดีอย่างมากมาย... น้องไม่รังเกียจมิใช่
หรือที่จะเป็นราชินีของพี่...

องเหม

(ผละ ลาก แล้วทรุดลง) ข้าเจ้าไม่ควรเป็นของพระองค์... ข้าเจ้าไม่เคย
ช่วยอะไรพระองค์เลย นอกจากเป็นศัตรู (มองไปทางเกษแก้ว)

เกษแก้ว

หม่อมฉันก็เช่นเดิม... พ่อของหม่อมฉัน เป็นผู้ร้ายที่คิดการกบฏต่อพระองค์

กฤษดา

ถ้าเช่นนั้น... (กฤษดาขึ้นกลาง ลากแขนออกทั้งสองข้าง) โดยพระบรมราช
โองการ... องเหม มานี้ (องเหมเดินเข้าไปสู่องเหมแขนหนึ่ง)... เกษแก้ว
มานี้ (เกษแก้วเดินเข้าไปสู่องเหมแขนหนึ่ง)... พี่เองจะ เป็นผู้ตัดสิน.... ใน
ฐานะที่พี่เป็นกฤษดา... องเหม - นางต้องเป็นของกฤษดาตลอดไป... และ
ในฐานะที่พี่เป็นบุพการีรายฟ้าที่เกษแก้วสวามิภักดิ์... เกษแก้ว - น้องเป็น
ของรายฟ้า ฉะนั้น บัดนี้ ข้าเป็นพระเจ้ากรุงเวียงรายที่มีราชินีสององค์...

ศิลา

ขอโทษพระราชาและพระยาที่มีจงทรงพระเจริญ

(ศิลานำพวกชาวบ้านและทหารร้อง "ไชโย" 3 ครั้ง)

กษัตริย์

(กับข้า) สำหรับเจ้า - ข้า... ไม่มีความผิดสำหรับเจ้า... เจ้าเป็นคนดี - ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพราะความรัก และคนรักของเจ้ารุ่งมณีก็ได้หวังดีกับข้า... สิ่งที่ได้จากเจ้า คือ ตำแหน่งขุนพลนครเวียงราย ซึ่งมีรุ่งมณีเป็นขวัญใจ

ศิลา

(โศกเข้ามาเล่นหมา) แล้วสำหรับข้าเจ้า...

กษัตริย์

ออก... ..

ศิลา

พระยะคะ คือใครที่แต่งตั้งอะไร... ตำแหน่งองค์รักษ์ที่พิเศษที่พระยะคะ

กษัตริย์

ไม่ใช่... ข้าพเจ้ายกย่องและแต่งตั้งให้ศิลาคือคนที่ดีที่สุดในการเวียงราย..

ศิลา

ใช่... แล้วสูง) เอ... ..คนที่ดีที่สุดในการเวียงราย... เสด็จ...

ขอโทษเจ้า - คนที่ดีที่สุดในการเวียงรายจงเจริญ)

(ศิลานำชาวบ้าน และทหารร้องไชโย พลาญ ขี่ช้างแดงออกมาบอกปรากฏว่าทหารและชาวบ้านเกิดโศกจากคำเจียรและดูหลังกับเห็นจระเข้บนศิลาคงได้กลัว... โศกอยู่เช่นนั้นจนนิมิต)

จบ เรื่อง
.....

[illegible]

หน้ากระดาษ: ๑๕๖ หน้ากระดาษ: ๑๕๖

"^๑
บุญธรรมเจ้าพี่"^๒

๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

~~Handwritten text, mostly illegible due to blurring.~~

[illegible]

คำโฆษณาละครเรื่อง "เพชรนารายณ์"

คณะเทพศิลป์ขอเสนอละครเรื่อง "เพชรนารายณ์" ซึ่งเป็นเพชรเม็ดเดียวของ
หลวงวิจิตรวาทการ และสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มอบให้คณะคณะเทพศิลป์ ได้รับมอบ
มาจัดสร้างเป็นนาฏกรรมประวัติศาสตร์เทวโลกเกี่ยวกับสามทหารเสือ สี่ทหารเก
โซไชย สุรสงคราม และรามเกียรติ์ จากลีลาารักในแนวใหม่ของหลวงวิจิตรวาทการ
ท่านจะโคพบบทกวีอันแปลกระหว่าง ผัว เพื่อน และเมีย ซึ่งไม่ใช่บทกวีของชายชู้
ท่วงทำนองของเรื่องเล่ากร่อนเพียบเคียงเหตุการณ์การเมืองปัจจุบันไว้อย่างแนบเนียน
ยิ่งกว่านั้นท่านจะโคพบบทบาทและมีมือของสาม-สามทหารเสือทางอาวุธ ทวน-ดาบ
สองมือ-ดาบโหด ยกบัลดั่งกลศรียุทธยาถวายแด่พระนารายณ์ด้วยความหวาดหวั่น
สมเป็นเพชรพระนารายณ์

"เพชรพระนารายณ์" พันทำ สร้างบท และกำกับการแสดง นำแสดงโดยศิลปิน
และนาฏศิลป์ของคณะเทพศิลป์ครบชุด เริ่มแสดงที่ศาลาเฉลิมไทยนี้ ตั้งแต่รอบมาย
วันที่ ๒๗ มีนาคม เป็นต้นไป.

โปร. ม.ล.อดิศัย
26 มี.ค. 98.

คำโฆษณาเรื่อง "มโนราห์เทวี" บนเวที

อัครวิมลกรกับคณะนักร้องที่จะมีชาตรีเรียนกับแฟนของคณะทั้งสอง และท่านผู้นิยม
ละครว่า พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล ได้สร้างนาฏกรรมจากเรื่อง "มโน
ราห์เทวี" ซึ่งเป็นเรื่องเก่าเล่าใหม่ เป็นเทพนิยาย ส่วนเค้าเรื่องก็เพียงไรนั้น หวังว่า
ทุกท่านคงทราบ และยังจำได้ดีอยู่ทุกวันนี้ว่า "มโนราห์เทวี" มีความดีเยี่ยมแล้ว

๑๓๑๕
๑๐๑๕

ทั้งฝ่ายผู้อำนวยการสร้างได้ปรับปรุงในเค้าเรื่องให้ดีขึ้น นอกให้อัครวิมลกรรวม
นักร้อง นำแสดงโดยมีหม่อมราชวงศ์ บบ บัญญัติ สุรสิทธิ์ สวัสดิ์ จดอง กอกลั่น จำรัส
อรุณศรี ลอกลอก และกำจาย ~~.....~~ ทั้งพร้อมด้วย
นาฏศิลป์ของอัครวิมลกรรวมกับนักร้องที่ครบชุด ซึ่งอยู่ในความกำกับของหม่อมราชวงศ์ต้นมาด
เพลงใหม่ไพเราะหวานจับใจ ของ หม่อมหลวงพวงร้อย รวมกับนารด ฉาวบุร
และหม่อมหลวงประทีป สนิทวงศ์ จัดสร้าง

ฝ่ายภาควิชาการที่วังศุภนิเวศน์ ได้จัดสร้างอย่างวิจิตรตระการตา พราวไปด้วยแสง
สีวิทยาศาสตร์อย่างมหัศจรรย์ซึ่งยังไม่เคยปรากฏบนเวทีที่ไหนมาเลย ถึงท่านจะใคร่ชมจากคณะ
อัครวิมลกรและนักร้อง จะนำ "มโนราห์เทวี" มาแสดงที่ศาลาเฉลิมไทยนี้ ต่อจากรายการ
"ชะบวนเสรีจีน" เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์

โปรดจำไว้ให้แม่นว่า "มโนราห์เทวี" จะเริ่มแสดงที่ศาลาเฉลิมไทยนี้ ตั้งแต่วันที่
๒๔ กุมภาพันธ์ นี้เป็นต้นไป.....

๑๐.๓๓.๑๓
16.๓.๑๓

วันที่ ๑.4.๑๓ ๑๓๐๖๑๖

คำโฆษณาเรื่อง "ทะเลเพลิง" บนเวที

ข้าพเจ้าขอเรียนกับท่านว่า สุวัฒน์ วรดิลก เจ้าของนวนิยาย "ราชินีมอก"
ได้สร้าง "ทะเลเพลิง" ต่อจาก "ราชินีมอก" ภาคสมบูรณ์ มอบให้ ข้าพเจ้า
ในความอำนวยการของ ส. หิมาพร วิศวกรรับการเริ่มของ จตุรอน เพื่อเก็บเงิน
บำรุงการกุศลสาธุชนและประโยชน์ให้แก่โรงพยาบาลวชิระ ตลอดไป

เมื่อท่านใดมาชม "ทะเลเพลิง" นอกจากท่านจะได้รับความเพลิดเพลินจากเค้าเรื่อง
แล้ว ท่านยังจะได้มีโอกาสรวมการกุศลในครั้งนี้ด้วย "ทะเลเพลิง" ของสุวัฒน์
วรดิลก ข้าพเจ้าจะนำมาแสดงที่ศาลาเฉลิมไทย นี้ต่อจากรายการ "มโนราห์"
เริ่มตั้งแต่รอบบ่ายวันที่ ๑๔ มีนาคม เป็นต้นไป.

ส. หิมาพร
16 มี. ๓๓.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.
เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.
เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.
เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.
เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.

เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.
เมื่อวันพุธ ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น. ๑๓ มี. ๓๓. เวลา ๑๐.๐๐ น.